

EMLÉKLAPOK

A KAPOSVÁRI ÉPÍTŐIPARI, FAIPARI SZAKKÉPZŐ ISKOLA ÉS
KOLLÉGIUM NEGYEDSZÁZADÁBÓL

1986-2011

Kaposvár, 2011.

Kiadja
A KAPOSVÁRI ÉPÍTŐIPARI, FAIPARI SZAKKÉPZŐ ISKOLA ÉS KOLLÉGIUM
7400 KAPOSVÁR, CSERI ÚT 6.
TELEFON: +36-82/318-213 | FAX: +36-82/320-749
E-MAIL: EPITOIPARI@EPITOIPARI-KAPSULINET.HU
WEB: WWW.EPITOIPARI-KAP.SULINET.HU

Felelős kiadó
AGÓCS ATTILA

Szerkesztő
MARCZALI FERENC

Képszerkesztő
KALOCSAI ZOLTÁN

A kiadványt tervezte
CSERE TAMÁS

A borítón a jubileum emlékére állított somogyi kapu látható,
Nevezi Tibor faműves, faragókör-vezető és a tanulók alkotása.

Készült Kaposváron a Central Press nyomdában
Felelős vezető: Nagy László

Ezúton mondunk köszönetet mindazoknak, akik
visszaemlékezésekkel, képanyagukkal vagy egyéb módon
hozzájárultak az Emléklapok összeállításához.

Ajánlom ezt a könyvet az iskola egykori és jelenlegi diákjainak, az elmúlt 25 év iskolateremtő munkájában rész vett munkatársaimnak, a szakképzésben dolgozó kollégáknak, a szülőknek, akik ránk bízta és majd ránk bízzák gyermekeiket, és mindazoknak, akik a jövőben kíváncsiak lesznek arra, hogy kik voltunk, és mit akartunk.

Kaposvár, 2011. december

Agócs Attila
igazgató

*„Egyetlen parancs van, a többi csak tanács:
igyekezz úgy érezni, gondolkozni, cselekedni,
hogy mindennek javára legyél.*

*Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás:
Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.”*

(WEÖRES SÁNDOR: SZEMBE-FORDÍTOTT TÜKRÖK)

Kaposvár Megyei Jogú Város Közgyűlése

**Építőipari Szakközépiskola
és Szakmunkásképző
Intézetet**

Kaposvár városért
kihíntető címben részesíti

az intézmény működése és a középfokú oktatás terén
elért eredmények elismeréseként.

Kaposvár, 1996. január 23.

Szita Károly
polgármester

Köszöntés az Építőnek! Üdvözlét az Olvasónak!

A 25 éves kor az ember életének talán legszebb időszaka, egy iskola esetében pedig az igazi nagykorúságé, mely a negyedszázados küszöböt átlépve már joggal büszkélkedhet saját tradíciókkal, sikereket elért diákjaival, tapasztalt tanáraival.

E távlatból visszatekintve már teljesen bizonyos, hogy a megtett út sikeres volt, hiszen már a hajdani diákok gyermekei járnak ugyanazon falak közé tanulni, ahová annak idején szüleik. Mindez persze okkal van így, hiszen a családban is tapasztalhatták már, hogy az itt szerzett ismeretek birtokában biztos megélhetést kínáló szakmát tudhatnak magu-

kénak, melynek mestereivé válhatnak.

A kaposvári Építőipari, Faipari Szakképző Iskola dicsőségfalára csak az utóbbi tíz évben közel harminc tanuló neve került fel, akik teljesítményükkel kiemelkedtek nemcsak régiós, hanem országos összehasonlításban is vetélytársaik közül. Mindez önmagában is óriási dolog, azonban annak tudatában, hogy ezt többnyire hátrányos helyzetű diákok érték el, szinte hihetetlen, és tanáraik teljesítményét hivatott dicsérni. *Axel Rode* német író sorai fejezik ki mindezt talán a legjobban: *„Jó lappal a kezében bárki tud nyerni, de rosszal csak a legjobb játékosok.”*

Kedves építős Diákok! Ne feledjétek, hogy ha többeteknek rossz lapot is osztott az élet, ebben az iskolában lehetőséget kaptatok-kaptok arra, hogy az oktatók segítségével ugyan, de végső soron saját erőtökből sikert kovácsolhassatok. Az elért eredmények így nagyobb büszkeséggel tölthetnek majd el benneteket, megtanuljátok becsülni saját munkátok gyümölcsét.

Az eredményeknek és ismereteiteknek gyarapításához sok sikert kívánva, baráti üdvözléssel:

Szita Károly
polgármester

AZ ALAPÍTÓ ÉS CÍMZETES IGAZGATÓ SZÁMVETÉSE

Kezdődjek az *Emléklapok* az alapító igazgató visszaemlékezésével. *Ponikfor Zoltán* 1986 és 2009 között volt az iskola igazgatója. Eddigi pályája során sok kitüntetésben, elismerésben részesült, legbüszkébb azonban az Építőipari, Faipari Szakképző Iskola és Kollégium alapító és címzetes igazgatója címre.

Ponikfor Zoltán

Örülök, hogy mindezt megélhettem

» 1986. július 10. délelőtt 10 óra...

Ez a negyedszázados történet számomra ekkor kezdődött el. Ekkor hirdette ki a Cseri úton létrehozandó Építőipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézet igazgatói pályázatáról a Kaposvári Városi Tanács VB döntését *Papp János* tanácselnök. Három pályázó közül döntöttek kinevezésem mellett, és öt tanítási évre neveztek ki igazgatónak.

39 éves voltam akkor, 19 éves szakképzési, ezen belül 4 év igazgatóhelyettesi tapasztalat volt a hátam mögött. 1967-ben az 503. sz. Szakmunkásképző Intézet szakoktatójaként kerültem a pedagógusi pályára, majd 1986-ban az iskola műszaki igazgatóhelyetteseként pályáztam meg a leendő „Építőipari” igazgatói beosztását.

» ...és délután 13 óra

Ekkor léptem először a Cseri út 6. szám alatti épületbe, mely az 1982/83-as tanévig a Gárdonyi Géza Általános Iskola épülete volt. Nyolc tantermével hatvan évig szolgálta a cseri városrész gyermekeinek alapoktatását, de az általános iskola a nyolcvanas évek elejére kinőtte azt, így a Madár utcai új iskolaépületbe költöztek. Nyolc tanterem, konyha, étterem, igazgatói és tanári szoba állt rendelkezésre. A szakközépiskolai képzés beindításához elengedhetetlenül szükséges két műhelyterem és egy mérőterem kivitelezés alatt volt.

A belső udvar egy része ugyan bitumenes volt, de a hátsó udvar jelentős részét nádas borította. Az első belépésemről az épületbe ez a kép él bennem és a döbbenet, hogy miképp tudjuk ilyen körülmények között szeptember 1-jén megnyitni a tanévet.

Zajlott ugyan a nyári felújítás, de még hiányzott a bútorzat, nem álltak rendelkezésünkre az akkor már széles körben elterjedt audiovizuális eszközök, nem volt könyvtár és tornaterem, hiányoztak a szakmunkásképzést segítő tanműhelyek, raktárhelyiségek és a gazdasági irodák. A tantestület tagjai – néhány új műszaki, illetve mérnök-tanár kivételével – az 512. Ipari Szakmunkásképző Intézetből jöttek át, mivel ott az „Építőipari” megalapításával egy időben megszűnt az építőipari szakmunkásképzés, valamint a faipari szakmunkásképzés. Az eddig ott tanuló II. és III. évfolyamos szakmunkástanulók is iskolánkban folytatták tanulmányaikat.

» 1986. szeptember 1.

Az első ünnepélyes tanévnyitó iskolánk történetében. A mostoha létesítményi és tárgyi feltételek ellenére sikerült megszervezni és elindítani a tanévet. Sikerült, mert zömében lelkes, iskolát „építeni” akaró tantestület és alkalmazotti közösség állt mögöttem.

Az első tanévben – az újonnan indított öt első osztállyal együtt – a tanulók létszáma megközelítette a 360 főt. A szakmunkástanulók öt napig elméleti oktatásra, öt napig gyakorlati foglalkozásra jártak. A tanulók teljes gyakorlati oktatása – zömében iskolai szakoktatók irányítása mellett – vállalatoknál, illetve néhány tanuló esetében kisiparosoknál került megszervezésre. Az iskola saját gyakorlati képzőhellyel nem rendelkezett.

1986 őszét írtuk, már érezhető volt az ország gazdasági helyzetének romlása, az eladósodottság következményei már kopogtattak az építőipar ajtaján. November végén, december elején közölték a napilapok, hogy a VÁÉV (Veszprém Megyei Állami Építőipari Vállalat) tönkrement és bezárta tanműhelyeit. Ez az akkor elképesztő információ döbbsentett rá, hogy iskolánk jövőjét illetően létkérdés az iskolai gyakorlati oktatás feltételeinek mielőbbi megteremtése, a saját gyakorlati oktatás megszervezése.

A több mint fél évtizedes szakoktatói tapasztalatomra építve tudtam, hogy csak az értékteremtő gyakorlati oktatás tekinthető sikeres szakmunkásképzésnek. Fontosnak tartottam, hogy tanulóink „élesben”, építőipari, faipari termelőtevékenységben keresztül sajátítsák el szakmájukat. Meggyőződésem volt – és ma is az –, hogy teljesítményképes, minőségi munkavégzésre csak így képezhetők ki a tanulók. Így válhat jó iparos belőlük. Elképzelésemet először *Sánta László* gyakorlati oktatásvezetővel és *Ferencz Nándorné* gazdasági igazgatóhelyettessel ismertettem, kértem tőlük terveim támogatását. Támogattak. Tudtam, hogy döntésem az intézmény jövőjét tekintve stratégiai döntés, melyet a tantestülettel elfogadtatni nem lesz könnyű vezetői feladat.

Nem lesz könnyű, mert ez az a helyzet, amikor a tantestület egyes tagjainak, csoportjainak napi érdekei ütköznek az intézmény hosszú távú érdekeivel. Tudtam, hogy a megvalósítás során konfliktus konfliktust követ majd, ezért arra törekedtem, hogy beszélgetéssel, érveléssel minél több kollégát nyerjek meg terveim megvalósítására.

» 1987 tavasza

Ekkor kezdtük el az iskolai gyakorlati oktatás szervezeti kereteinek, tárgyi feltételrendszerének kialakítását. Ebben az időszakban intézkedéseimet sokat támadta a szakoktatók és a műszaki tanárok egy szűk köre. Ők úgy gondolták, hogy az iskolai működés feltételeinek megteremtése nem az iskola, hanem kimondottan a fenntartó feladata. Ezzel szemben én és az engem támogató kollégák tudtuk és elfogadtuk, hogy erőnkhez telhetően mindent meg kell tennünk az iskolai infrastruktúra fejlesztéséért. Mindez azt eredményezte, hogy nem voltam „népszerű” igazgató az Építőiparban. Az egyes kollégák és a pedagógus szakszervezet részéről ért támadások sok álmatlan éjszakát okoztak, de hittem benne, hogy csak ezen az úton tartható meg, építhető fel az iskola.

Az 1987/88-as tanévben mintegy 60 tanuló és 3 szakoktató kolléga bevonásával megkezdte működését iskolánkban a ma már legendás „TANSZERVÍZ”. Az országban az építőipari szakmunkásképzést folytató iskolák közül elsőként szerveztünk a vállalatok működésétől teljesen független gyakorlati oktatást. Közben azzal az előítélettel is meg kellett küzdenünk, hogy az „inasoktól” csak rossz, gazdaságtalan munka telik. A jól végzett munka eredményeként az 1989/90-es tanévben már minden beiratkozott tanulónk számára tudtuk biztosítani a gyakorlati foglalkoztatást, felvállalva az üzemi képzési szakaszt is.

» Az 1989/1990-es tanév, a rendszerváltozás időszaka

A nemzetgazdaság romokban hevert. Sorban szűntek meg a vállalati tanműhelyek, képzőhelyek. Nagyon sok szakmunkásképző iskola került nehéz helyzetbe.

Beiskolázásukat a gyakorlati képzőhelyek egyre jelentősebb hiánya akadályozta országszerte.

Mi pedig ebben az időszakban minden iskolánkba jelentkező fiatalnak tudtunk színvonalas gyakorlati képzést biztosítani. Elért eredményeinkre a szakmai irányítást, felügyeletet ellátó Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium munkatársai is felfigyeltek, így az alakulástól eltelt alig több mint három év alatt országos ismertségre tett szert iskolánk.

Közben 1988-ban saját erőből felépítettünk egy 160 m²-es raktárépületet, ez a mai faipari tanműhely, és felvállaltuk az új iskolaszárny saját kivitelezésében történő megépítését. Ez 1994-ben került átadásra.

Egyre nőtt a tanulólétszámunk, és így a szomszédos vízmű és a régi vajgyár irodaépületében is termeket kellett bérelnünk az elméleti órák megtartására. A testnevelési órákat a Cseri parkban és a mellettünk lévő honvédségi sporttelep salakos labdarúgó pályáján tudtuk megtartani. Tény, hogy saját bevételeinkből az elméleti oktatás eszközeinek fejlesztésére keveset tudtunk fordítani, mivel a gyakorlati oktatás eszközparkjának fejlesztése emésztette fel minden anyagi erőnket. Magyarul: betonkeverőt, kőműves kanalat, kettes létrát, gyalugépet és még nagyon sok egyéb tárgyi eszközt kellett megvásárolnunk, hogy hosszú távon is fenntartható legyen a gyakorlati oktatásunk. Nehéz évek voltak, sokat dolgoztunk, de már a napi munka során is jól érzékelhető eredményeket értünk el. Közelgett az igazgatói ciklus vége. Eljött az idő, amikor döntenem kellett a folytatásról nekem és a tantestületnek is. Ezért 1990 decemberében titkos szavazás keretében kérdeztem meg a tantestület tagjait, hogy hajlandóak-e a továbbiakban is együtt dolgozni velem. Miután a tantestület több mint 97 %-a támogatót, 1991-ben is megpályáztam és elnyertem az igazgatói kinevezést. A továbbiakban még háromszor tettem meg ugyanezt, mindenkor a tantestület szinte teljes támogatása mellett. Ezt büszkén írom le, végig örömmel éltem meg, és ma is örömmel gondolok erre az időszakra.

» A '90-es évek

1991-ben elkészült a tornacsarnok, 1993-ban az építőmesteri tanműhely, közben az eredetileg raktárnak épített épületet faipari tanműhelynek alakítottuk át. 1994-re mondhattuk el, hogy az elméleti és gyakorlati oktatás teljes infrastruktúrája kiépült. Nagy öröm volt számomra, hogy Kaposvár képviselőtestülete is értékelte az iskolában dolgozó közösség munkáját, és 1995-ben Kaposvár Városért kitüntetésben részesítette a tantestületet.

Az infrastruktúra fejlesztésén túl mindig igyekeztem nagy súlyt fektetni a pedagógiai munka színvonalára is. Olyan intézményen belüli képzési szerkezet kialakítására törekedtünk, amely minden szakképzettséget szerezni akaró fiatal számára nyitva áll, lehetővé téve a tanulást. Ennek érdekében átjárhatóvá tettük képzési szerkezetünket, és az oktatott szakmák számát is kibővítettük az iskola szakmai profiljába jól illeszthető épületgépész szakmákkal.

A szakközépiskolai képzést kiterjesztettük a faipari területre is, így elértük, hogy a tanulók száma közel 800 főre nőtt, sőt néhány évben el is került az.

Mindeközben hosszú távú külföldi szakmai kapcsolatokat építettünk ki Erdélyben a csíkszeredai Kós Károly Építőipari Szakközépiskola és Szakmunkásképzővel, Lengyelországban a czestochowai építőipari, Horvátországban az eszéki építőipari és Franciaországban a nanti faipari szakközépiskolával.

Az 1990-es évek közepén a Kaposvári Honvéd SC megszűnésével birtokba vehettük az iskolánkkal szomszédos sporttelepet. A sporttelepen két szét-

rombolt öltöző épület, egy füves és egy salakos labdarúgó pálya, illetve a füves labdarúgó pálya körül egy 400 m-es futópálya volt. Az öltöző épületek helyére egy „családias” kollégiumot, a zöld gyepre és a futópályára sok-sok építős fiataalt álmodtam. De tudtam azt is, hogy mindez csak akkor lesz elérhető, ha megtalálom azt a kollégát, aki nálamnál is többet kíván megvalósítani a diáksport területén. Ma már kijelenthetem, hogy *Márton József* testnevelő, a Kaposvári Rákóczi NB I-es csapatának volt csapatkapitánya, a labdarúgó utánpótlás-nevelés elhivatott szakembere személyében ilyen kollégát találtam.

» **A harmadik évezred első évtizede**

1998-ban elkészült a 60 fős kollégiumunk. Vezetésével Márton kollégát bíztam meg, aki egyben felelt az egész sporttelep működéséért, és irányította a Kaposvári Rákóczi FC. utánpótlását biztosító Labdarúgó Utánpótlás-nevelő Egyesületet is. A sporttelep 2007-ben, egy bajnoki labdarúgó mérkőzés lejátszására is alkalmas méretű műfüves pályával, 2009-ben pedig egy új öltözőt, valamint közösségi, számítástechnikai helyiséget is magába foglaló épülettel bővült. Az új, korszerű épületet saját kivitelezésben tanulóink építették fel. Sokszor és sokan megkérdezték tőlem, hogy érdemes-e iskolánknak ilyen sok munkát, forintot befektetni a labdarúgó utánpótlás nevelésbe? A válaszom mindig meggyőződésből volt igen. Meggyőződésből, mert tudtam, hogy csak így tudunk felépíteni a diákolimpiai eredményeink alapján országosan is jegyzett labdarúgó csapatot. Ez a munka alapozta meg a labdarúgó szakközépiskolai osztályok elindítását is.

Az iskolában folyó szakmai munka elismeréseként részesei lehettünk az első Szakiskolai Fejlesztési Programnak. Külső és belső fejlesztési forrásainak felhasználásával sikerült az elméleti és a gyakorlati oktatást a legkorszerűbb eszközökkel felszerelni. 2006-ban a gyakorlati oktatást szolgáló raktárépületet építettünk, ez lett a „tanudvar”, 2009-ben pedig az elméleti oktatást, a nevelőmunkát segítő új tantermekhez jutottunk úgy, hogy saját erőből beépítettük az iskola tetőterének egy részét.

» **Zárszó**

A városban járva tudom, hogy melyik családi házat építették tanulóink a szakoktató kollégák irányításával az alaptól a kéményfedlapig, melyiknek készítettük a tetőszerkezetét, melyiket szigeteltük, hol dolgoztak a festő tanulóink. De tanulóink építették meg a Fehér Ló Fogadót, ők újították fel a Vaszaryház és a kórház idegosztályának helyet adó épület tetőszerkezetét, a METESZ Székház színháztermét, hogy csak néhányat említsek az ismertek közül.

Örülök, hogy mindezt megélhettem. Köszönöm a sorsnak, hogy egy pedagógus számára a legszebb, a legnagyobb kihívást jelentő feladatot, az iskolaalapítás lehetőségét megadta nekem. Köszönöm minden kolleganőnek, kolle-

gának a munkáját, akikkel együttműködhettem a 23 év alatt. Köszönöm nekik a tanulmányi versenyek eredményeit, a sportsikereket, amelyekkel büszkévé tettek az iskolánkra. Külön köszönöm a munkáját közvetlen munkatársaimnak: *Sánta László* gyakorlati oktatásvezetőnek, aki a gyakorlati oktatás operatív feladatait szervezte magas fokon, *Csere László* tanműhelyvezetőnek, aki a faipari tanműhelyes képzést szervezte meg, *Márton József* kollégiumvezetőnek, aki a kollégium, a sporttelep kialakításában és a labdarúgó szakközépiskolai képzés bevezetésében szerzett maradandó érdemeket, és labdarúgó csapatunkkal sikert sikerre halmozott. Köszönöm *Kiss Péter* igazgatóhelyettesnek az iskolai nevelőmunka hatékony szervezését, és *Ferencz Nándorné* gazdasági igazgatóhelyettesnek, hogy igazgatásom ideje alatt, magas szinten, a jogszabályi háttérhez jól alkalmazkodva vezette és szervezte az iskola gazdálkodását. Tudom, hogy a mögöttünk lévő 25 évnek az eredményei csak közös munkával voltak elérhetők.

» 2009. július 11. délelőtt 10 óra

Feleséggel sétarepülésre indultunk a kaposújlaki repülőtérről. A repülés lehetőségével a tantestület lepett meg. Be kell vallanom, hogy Wilhelm Márta kolléganőm rábeszélő képessége kellett ahhoz, hogy erre a nekem akkor kockázatosnak tűnő utazásra vállalkozzam. Örökre hálás vagyok Mártinak, hogy rá tudott venni, hogy felüljek a gépre. Az idő gyönyörű volt. A nap ragyogóan sütött. A gép felszállt és Újklakról az Építőipari fölé repült. Gyönyörű, nekem megható kép tárult elém. A régi és új épületszárny, a tornacsarnok, a faipari és építőmesteri, épületgépész tanműhely, a tanudvar, a teherporta épülete, a csodálatosan zöld sporttelep, a kollégium és az új öltöző épületével. Mindaz ott volt, ami 1986. július 10-én hiányzott.

A modellterem átadásán Szita Károly polgármester és Ponikfor Zoltán igazgató

Ponikfő Zoltán légifelvétele, amin „mindaz ott volt”...

A KEZDETEKTŐL ITT TANÍTANAK

Négy vallomás – négy önarckép

A kezdetektől napjainkig több mint százötven tanár és szakoktató tanított itt hosszabb-rövidebb ideig. Az 1986. szeptember 1-jei tanári névsorból négy név szerepel a 2011. szeptember 1-jei névsorban is: *Guethné Nyári Éva, Kovács Margit, Tallián György és Wilhelm Márta*. Tanári hitvallásukról, az első tanévről, legkedvesebb emlékeikről és a jövőről összegzik gondolataikat.

Guethné Nyári Éva

matematika- fizika szakos tanárnő

» Félni csak a tudatlanságtól kell

A természet szép, a természet kutatása érdekes. Az ember nem idegen jövevény egy rosszindulatú világban, hanem a természet és a társadalom közös gyermeke. Világunkat a természet törvényeivel összhangban kell formálnunk, ezért ezek működésének megismerése érdekünk. Fő célkitűzésem, hogy megláttassam a szépséget, a különlegességet, és azt, hogy a benne rejlő titkok megfejtéséhez szükséges kódok, rejtjelek elsajátítása végül is milyen egyszerű. A rossz és megkövesedett előítéletek, miszerint nehéz a matematika és a fizika elsajátítása, félni kell tőle, tévesek. Félni csak a tudatlanságtól kell.

» Még igazgatóhelyettesünk sem volt

Gábor Dénes, a hologram felfedezője mondta: „A jövőt nem megjósolni, hanem felépíteni kell.” Érkezésünk első pillanatában, egyszerre kezdődött el az iskolaépület felépítése, és a benne folyó oktatói munka kialakítása. Én egy olyan igényes végzős festő szakmunkás osztállyal érkeztem az újonnan ala-

kult iskolába, akikkel még színházbérletünk is volt. A tanári szobában családias volt a légkör; a tanítás végén, délután rendszeresen megbeszéltük a nap eseményeit. Még igazgatóhelyettesünk sem volt, és az igazgató közvetlenül velünk beszélt meg a problémákat, a terveket. Sok szó esett arról, hogy a legfőbb célunk, a jó szakemberképzés és az érettségire való felkészítés mellett, hogy a város többi középiskolája között megtaláljuk a helyünket. Mivel műszaki szakképző intézetről van szó, a matematika- és fizikaoktatásnak erős alapokat kell biztosítani a gyakorlati ismeretszerzéshez. Az első tíz év egyértelműen a felfelé ívelés szakasza volt. Minden évfolyamon működött fizika szakkör, sőt havonta egyszer közös foglalkozást is tartottunk, ahol a résztvevő diákok önképzőkörszerűen egymásnak tartottak kiselőadásokat.

» Nem kértek benzinpénzt

Szerintem nagyon fontos, hogy maguk a diákok legyenek kezdeményezők. Ezzel kapcsolatos az egyik legkedvesebb élményem, ami sajnos már nagyon régen volt. Egy országos kísérleti mérésoroztatban vettünk részt; radon-sugárzást mértünk lakóházakban. Sokat meséltem az akkori negyedik osztályosoknak arról a Mátrában található faluról, ahonnét ezt a mérési projektet elindították. Ott ugyanis nagyon érdekes jelenségeket figyeltek meg a helybeliek a radon sugárzással kapcsolatban. Az osztályból egy kis csoport felvetette, hogy mi lenne, ha mi is elmennénk és megnéznénk azt. De a nagy távolság miatt persze ez nem volt egyszerű. Egyik reggel azzal álltak elélem, hogy az udvarban álló kis iskolai mikrobusz éppen megfelelő lenne a célra. Én csak rávágtam, hogy kérjék el az igazgató úrtól. Ők ezt szó szerint vették, és fél óra múlva, már jöttek is, hogy a kocsit megkaptuk sofőrrel együtt, mehetünk. Az igazgató úr csak azt kötötte ki, hogy az útról beszámolót kell készíteni. Kis csapatunknak így nagyon csodálatos élményben lehetett része. Már hajnalban elindultunk. Útközben megnéztük Budapesten a Műszaki Egyetem új épületeit, majd megérkeztünk Mátradereszkére, ahol az ottani tanár kollegám kalauzolt körbe bennünket. Visszafelé este, a fővárosi Uránia Csillagvizsgálóban Zombori Ottó csillagász fogadott bennünket egy rövid, de annál érdekesebb előadással, így csak éjjel értünk haza. Másnap az igazgató úr nem fogadta el a gyerekek által összegyűjtött benzinpénzt, amit most is köszönünk.

» Nagy a felelősségünk

Azt nem lehet tudni, hogy huszonöt év múlva, milyen felfedezésekkel gazdagodik az emberiség. A fiatalok szemét viszont ki kell nyitni, hogy éberren figyelhessék az őket körülvevő világot, hogy felelősségteljesen tudjanak dönteni arról, hogy a XXI. század tudományát és annak csúcstechnikáit miként lehet majd felhasználniuk az emberiség javára. Ehhez szükség van a tanulás megreformálására. A változás hajtóereje az, hogy világunk egyre bonyolultabbá válik, ezért új módszerekre van szükségünk annak megértéséhez. Tud-

nunk kell azt is, hogy a valódi tudás megszerzéséhez soha sem lesz elegendő egyetlen kattintás a neten, ahhoz ugyanis mindig kitartó erőfeszítésekre és alázatra volt, van és lesz is szükség.

Wilhelm Márta

műszaki tanárnő

» Tanári hitvallásomról

A szüleimtől azt láttam, hogy becsülettel, tisztességgel és rendkívül nagy odaadással végezték munkájukat, amit szerettek. Nem mellesleg: mindig segítettek mindenkinek. Figyelmesség, önzetlen segítségnyújtás jellemezte őket. Nem véletlen, hogy mindenki becsülte, szerette és tisztelte őket. Én is ezt szerettem volna mindig, és ezt szeretném a munkámban elérni és átadni a diákoknak. Azt, hogy ebben az embertelen világban jó, igaz, becsületes emberekké váljanak. Petőfi szavaival élve:

*„Az életcél: boldogság, de elébb
Fáradni kell, hogy ezt a célt elérd
Úgy ingyen ahhoz senki sem jut el,
Ahhoz nagyon sok mindenféle kell:
A becsülettől soha el ne térj!”*

» „Meg fog fájni, Márti!”

Az első tanévben száműzöttnek éreztem magunkat, mivel a belvárosból kikerültünk a város szélére. Nem volt túl biztonságos, sem tiszta az iskolába vezető út. Az adottságok nem feleltek meg egy középfokú intézménynek. Az első évnnyitóra mi, az iskola dolgozói tettük rendbe a belső udvart, ahol az évnnyitót tartottuk. Emlékszem, ahogy a vízzel felöntött aszfalton mezítláb boldogan járkáltunk, söpörtünk, takarítottunk. Az igazgató úr aggodalmaskodva csak ezt hajtogatta: „Meg fog fájni, Márti!”

A tanári a mostani 12-es tanterem, az igazgatóhelyettesi a mostani stúdió, az igazgatói a stúdió melletti kis terem volt. Izgalmas és mozgalmas évek voltak. Második éve tanítottam akkor, mellette az utolsó évet jártam az egyetemen.

» Piros rózsák az erkélyen

Sok nagyon kedves emlékem van. Egy ballagó osztályom tanulóinak szernádja után valaki, valakik, az éjszaka, ki tudja mikor, piros rózsákat dobtak fel

az erkélyünkre. Ugyancsak kellemes emlék az első tanítási napjaim egyike, amikor is *Turi Lajos* kollégám padlóburkoló osztályába mentem be – akkor kezdtem el tanítani, rettenetesen izgultam – s ők, a kis elsősök egy szál virággal üdvözöltek. Nagyon meghatódtam. Tanári pályám legboldogabb pillanata viszont az idén (2011.) tavasszal volt, amikor megtudtam, hogy országos szakmai versenyen első helyezett lett egy festő tanulóm, *Végh Tamás*. Felugrottam örömben a hír hallatán és tényleg madarat lehetett volna fogatni velem.

» A következő huszonöt év?

A jövővel kapcsolatban pesszimista vagyok, borús, szomorú, kudarcokkal teli küszködés. A legfájóbb számomra az, hogy úgy látom: céltalan, közömbös, „fáradni nem akaró” tanulókat kell meggyőznöm arról, hogy minden szakma gyönyörű, mert maradandót lehet alkotni, és dolgozni az élet célja. Persze legtöbbjük nem ezt látja, a tévé, a rádió nem ezt mutatja. Hol a példa, amit követni akarnának? Még elhiszik a hazugságot, hogy munka nélkül is lehet boldogan és becsületesen élni. A szomorú az, hogy a szülői ház sem nyújt a gyerekeknek segítséget. Tisztelet a kivételnek! Sajnálom ezeket a gyerekeket, mert nem kapnak szeretetet, törődést, odafigyelést és meleg otthont, és ezért válnak ilyené. Jó lenne, ha több időt fordíthatnánk az iskolában a nevelésre, a tanulók megismerésére. A jövőre nézve ezt a szomorú állapotot szeretném megszüntetni, és akkor lennék boldog, ha ezek a gyerekek örömet lelnének a munkájukban, és bebizonyítanák azt, hogy nem volt hiábavaló a munkánk. Jó volna, ha minél több gyerek átélné azt az örömet, amit Végh Tamás élt át, amikor megnyerte a versenyt.

Kovács Margit

történelem szakos tanárnő

» Az első tanévről

Természetes, hogy visszatekintve sok minden szebbé és kedvesebbé válik, azonban mégis vegyes érzelmekkel gondolok vissza az első tanévre.

1986 szeptemberéig az 512. számú Szakmunkásképző Intézetben tanítottam. Nem voltam döntéshelyzetben, hogy hol kívánom folytatni a munkámat. Fiatal tanárként az új iskolába helyeztek, amikor a Kaposvári Városi Tanács határozata alapján a szakmunkásképző iskolánkból kiváltak az építőipari szakmák. Életemnek egy új szakasza vette kezdetét.

A Sors alakította így az utamat és ma már tudom, hogy ennek így is kellett történnie, amiért hálás vagyok. Fiatal, energikus tantestületünk és igazgatónk életerővel, bizonyítási vágygal látott hozzá az új iskola megteremtéséhez. Szerettünk volna létrehozni valami szépet és jót, amiben hiszünk. Úgy érzem ez sikerült is, persze nem az első tanévben, hanem folyamatosan bővítettük intézményünket. Építettünk sportcsarnokot, tanműhelyeket és kollégiumot is. Nem ment könnyen, akadályok nélkül. Most visszatekintve még erősebben érzem az összefogást, a közös erőt, ami hajtott bennünket.

» **Mint egy nagy család**

Nagy családként tettük a dolgunkat, a jobb, eredményesebb időszakok és a kisebb-nagyobb kudarcok váltották egymást. Mindig volt köztünk egy erős, aki segítette, támogatta a csüggedőt, hogy ne adja fel. Tudtunk együtt dolgozni és tudtunk együtt szórakozni. Ez a lelkesedés átsugárzott a diákjainkra is. Okos, tehetséges diákok közül válogathattunk. Nagyon szép eredményeket értek el a különböző versenyeken; nem csak szakmai területen (versmondás, diákszínpad, sport stb.).

» **Mindenki tehetséges valamiben**

Pedagógiai hitvallásomat, hogy csak fegyelmezett közösségben lehet hatékonyan tanulni és tanítani, azóta is magaménak érzem. Igyekszem megtalálni tanítványaimban a rejtett értékeket, sajnos nem mindig sikerül, de biztos vagyok benne, hogy mindenki tehetséges valamiben. Ennek szellemében vittem a diákjaimat kirándulni, túrázni és színházba.

» **...hogyan megint öröm legyen...**

Az utóbbi évek során ezek a lehetőségek beszűkültek. Elmaradnak a kirándulások, színházba járáások, mert a családok jelentős részének nincsen elegendő pénze. Remélem, hogy a következő generáció képes lesz egy jobb, felelősségteljesebb társadalom kialakítására, amelyben öröm lesz megint diáknak, tanárnak és embernek lenni.

Ez már a fiatalok feladata.

Tallián György

matematika szakos tanár

» **Oktatás és nevelés**

Tanári hitvallásom egyszerű: Minden diákot képességei, szorgalma, kitartása szerint kell eljuttatni a tudás birodalmába a legtovább, megismertetni velük az emberi együttélés legfontosabb szabályait. Mindezt felhasználva legyenek

képesek beilleszkedni abba a környezetbe, ahová kerülnek, és gyarapítsák megszerzett tudásukat.

» **Józi bácsi volt a mindenés**

Hivatalosan 1986. szeptember 1-jén kerültem az akkor még Építőipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézet állományába, de augusztus közepétől már gőzerővel dolgoztunk az átalakítás utáni építési törmelék eltakarításán, a tantermek padokkal, székekkel való berendezésén. Ebben a tanévben itt rendezték a városi tanévnyitó ünnepséget is, nekünk azonban nem volt se mikrofonunk, se erősítőnk, se hangfalunk. De fiatalok voltunk, úgy éreztük, hogy lelkesedéssel mindent meg lehet oldani. És meg is oldottunk mindent. Sok-sok dolog felvillan, ha erre az első évre gondolok. Erős barátságok szövődtek, amelyek ma is tartanak. A könyvtár a mai 11-es tanteremben volt, a könyvvállományunk elfért egy ruháskosárban. Év végére viszont jócskán gyarapodott a megyei könyvtár selejtezésének köszönhetően. A szakmunkás osztályokba is jó képességű gyerekek jártak, nagyon kevés volt a magatartási probléma. Az első tanévben sűrűn látogattak minket szakfelügyelők is.

A portási, hivatalsegédi, karbantartói, gépkocsivezetői állást Józi bácsi töltötte be egy személyben.

» **Kellemes emlékek**

Szívesen emlékszem vissza kollégáimra, akikkel együtt dolgoztam, a közös tanári kirándulásokra, a pedagógusnapi, a karácsonyi ünnepségekre, osztálykirándulásokra. Jól sikerült az iskola fennállásának 10. évfordulójára rendezett ünnepség, valamint az a találkozó, amit a 20. évfordulón a kezdetektől itt dolgozóknak szerveztek. Emlékezetes marad számomra a csíkszeredai testvériskolába tett kirándulás. Ekkor részt vehettünk a csíksomlyói búcsún is, ahol félmillió magyar együtt énekelte a magyar és a székely himnuszt.

» **A jövőről**

Büszke vagyok arra, hogy részese lehettem az iskola felépítésének. Intézményünk alapjai szilárdak, de a jelen tele van ágaskodó kérdésekkel, bizonytalansággal. Megváltozott körülöttünk a világ, és nem biztos, hogy előnyére. Vajon tudunk-e és akarunk-e ehhez alkalmazkodni? Vagy lehet még a hagyományos módon tanítani? És az iskola jövője? Bízom benne, hogy a jövője szebb lesz, mint a jelene, de ez attól függ, hogy milyen válaszokat adunk a jelen kihívásaira. Megtaláljuk-e az iskola helyét a város és a megye oktatási intézményei között, és milyen lesz az a hely?

SAJTÓTÜKÖR

Iskolánk életének kitartó krónikása a megyei napilap. Hálás téma lehettünk, mert itt mindig épült valami, mert a nehézségekre új utak keresésével igyekezett válaszolni az iskola vezetése és tantestülete. Ezúton is köszönjük az érdeklődést és a figyelmet a lap újságíróinak. Összeállításunkban a Somogyi Néplap és a Somogyi Hírlap iskolánkról szóló írásaiból válogattunk egy-egy rövid idézet erejéig.

» **Épül az Építőipari Szakközépiskola** (1986. augusztus 14.)

„Az iskola két részletben készül el. Az utcára néző tanügyi épület műszaki átadása augusztus 27-én lesz. Itt található majd az 5 általános és a 4 szaktanterem, valamint a tanári szobák, a mosdó. Októberben kerül majd sor a második rész, a 100 m²-es bővítés átadására. Itt a tanműhelyek és a hozzájuk tartozó öltözők, mosdók kapnak helyet. Egyelőre még csak törmelék és téglakupacokat látunk, és nehéz elképzelni, hogy két hét múlva műszaki átadás lesz.

– Amit vállaltunk, teljesítjük. Most is csak az tudjuk ígérni, hogy a műszaki átadásra minden a helyén lesz – mondja *Babai János*, a munkák generál kivitelezője, a PROFIL létesítmény felújító és karbantartó gmk. helyettes vezetője.”

» **Rajt előtt** (1986. szeptember 1.)

„Csaknem 370 tanuló, 36 szakközépiskolás és 330 szakmunkás tanuló kezheti meg tanulmányait. Öröndetes, hogy a technikus képzésre 29 fiú és 7 lány jelentkezett. A fiatalok 9 szakma közül választhattak... Az építőmesteri szakmák közül a legkeresettebb a szobafestő- mázó. Ide másfélszeres túljelentkezés után 25 tanulót vettek föl.”

» **Ma kezdődik a tanév** (1986. szeptember 1.)

„Nagy előre lépés, hogy a megye fejlődésében kulcsfontosságú ágazatban, az építőiparban Kaposváron is beindult a középkáderképzés. Tegnap a felújított Cseri úti épületben ünnepélyes keretekben adták át az Építőipari Szakközépiskolát és Szakmunkásképző Intézetet... *Papp János* városi tanácselnök évnyitó beszédében elmondta: kettős jelentősége van a megyeszékhely tizenharmadik önálló középiskolájának. Az egyik hiányt pótol: a magasépítő

technikusi pályára készülőknek, ezentúl nem kell más megyében végezni tanulmányaikat. Másik rendeltetése a megyei szakoktatás profiltisztítása. A korábbi, kinőtt iskolaépület helyett ezután zavartalanul, megfelelő szemé-lyi és tárgyi feltételek között tanulhatnak az építőipari és faipari szakmák szakmunkástanulói.”

» **Pénzt hoz a tanszervíz** (1987. november 5.)

„Két kőműves és két szobafestő gyakorlati csoporttal kezdett dolgozni a mos-tani tanévben a kaposvári Építőipari Szakközépiskolában és Szakmunkás-képző Intézetben a tanszervíz. A 40 szakmunkás tanulót foglalkoztató szerviz magát tartja fenn különféle építőipari munkavállalásokból.

– Ez a tevékenység tulajdonképpen a saját iskolánkon végzett felújítási és karbantartási munkákból nőtt ki – mondta *Ponikfor Zoltán* igazgató – Sok dolgunk volt ezen az épületen. Csináltunk kerítést, a tanműhely telepítését is magunk végeztük, és például gépasztalokat is készítettünk a számítástechnikai szaktantermünkbe... A tanszerviz első külső munkavállalása a kaposvá-ri Cukorgyárban volt. Azóta több helyen dolgoztak... *Sánta László* a tanulók gyakorlati oktatásának vezetője az iskola területén épülő raktárral a legelé-gedettebb.

– Egy 460 m² alapterületű raktárt készítettek a tanulók. Ehhez az anyago-kat a Széchenyi téren épületbontásból nyertük...

– Az első év eredményei alapján úgy tervezzük, hogy az összes első és má-sodéves tanulót bevonjuk ebbe a munkába – mondta az igazgató... Az iskola egy év után kapta meg a Kiváló Társadalmi Munkáért kitüntetést. Dolgoztak többek között a városszépítő egyesület kérésére a Szigetvári utcai Hősök te-metőjének a kapufelújításán is.”

» **Vállalkozó iskola** (1988. március 9.)

„*Ponkifor Zoltán* a kaposvári Építőipari Szakközépiskola és Szakmunkáské-pző Intézet igazgatója nem szereti a „vállalkozó iskola” kifejezést, még kevésbé tartja megfelelőnek a „munkaiskola” kifejezést...

– Csakis addig a pontig vállalkozhatunk termelő tevékenységre amíg ez az oktatás, a képzés, a nevelés céljait szolgálja... Nekünk az a feladatunk, hogy vállalkozásainkkal is a képzés színvonalát növeljük... Nem arról van szó, hogy felnőtteddit játszunk. A produktív feladatok, a számonkérés, az eredmények arányában történő jutalmazás azonban sokat formál a diákokon. Már most találkozhatnak a differenciált bérezéssel, s hogy ez mennyire fontos szá-mukra, láthatjuk akkor, amikor a diák szakszervezeti bizottságok a szakok-tatóval közösen megvitatják a jutalmak összegét és döntenek... A bevételünk 865.000 Forint volt 1987-ben, a költségvetési befizetési kötelezettségeink után 472.000 Forint tiszta jövedelmünk származott belőle. Ennek 55%-át az intézmény fejlesztésére fordítjuk.”

» **Csíkszeredai diákok szakmai gyakorlaton** (1991. június 22.)

„A kaposvári Építőipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézet csíkszeredai testvériskolájából 14 tanuló érkezett a hét elején a megyeszékhelyre, hogy itt töltsék kétéhetes nyári szakmai gyakorlatukat és ismerkedjenek városunkkal... *Lajos László* a csíkszeredai líceumoktató mester elmondta: líceumunkban 2000 diák tanul... A közös gyakorlaton a csíkszeredai diáklányok vasbetonszerelést végeznek, a fiúk ajtó és ablak összeállításával foglalkoznak és járdát építenek.”

» **Új tornaterem Kaposváron** (1991. november 9.)

„Az épület korábban a Vasipari Ktsz présüzeme volt, ezt vásárolta meg 22 millióért a város. Az átalakítás terveit az Építőipari iskola műszaki tanárainak közössége készítette, a kivitelezők pedig a tanulók és a szakoktatók voltak... A tágas, világos teremben végre megfelelő körülmények között tarthatják a testnevelési órákat... Az iskolai diáksporthörnek labdarúgó, kosárlabda, kézilabda-, és röplabda csapata is van.”

» **Bővülő iskola** (1992. október 3.)

„Új létesítményekkel bővült a kaposvári Építőipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézet. Legjelentősebb ezek közül az iskola mintegy 400 négyzetméternyi területén felépített építőmesteri tanműhely... Ugyancsak fontos a faipari szakképzés számára létesített 480 négyzetméter alapterületű tanműhely. Tanár – diák szakmunka bevonásával a második ütemébe érkezett egy 6 tantermes új épületszárny kialakítása.”

» **Modellértékű szakmunkásképzés Kaposváron** (1992. január 11.)

„A nagyvállalatok széthullása és a kisebb magáncégek, vállalkozók rendszerének kialakulása kikényszeríti a munkaerőpiac átalakítását is, ezekhez a változásokhoz kell alkalmazkodnia a szakképzési rendszernek, ha életképes kíván maradni az oktatás szerkezeti átalakításának egy országosan is jelentős kezdeményezése a kaposvári Építőipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézeté. Az országban elsőként bevezettük a 9-10. osztályokban folyó képzést – mondta *Ponikfor Zoltán* az iskola igazgatója... Megpróbáltuk a szakmákat tömbösíteni és minden területen azokat a blokkokat igyekszünk megtanítani, amelyek az adott technológiát szolgálják ki... A hároméves építőmesteri szakipari képzést 1991-ben a bádogos szakma bevezetésével bővítettük, ez a szakma most nagyon keresett a munkaerőpiacon. Az ötéves technikus mellett 1988-ban beindítottuk a speciális szakiskolai képzést a diákok 2 év alatt válaszfalépítői, köszörűs, és zsaluzó-ács szakmákban betanított munkás-bizonyítványt szerezhetnek. Ha idővel kiderül, hogy a diák többre képes, úgy folytathatja a tanulmányait, hogy 4 év múlva teljes értékű szakmunkás-bizonyítványt kaphat... Azoknak a diákoknak, akik az építőmesteri

szakmát kívánják elsajátítani az előkészítőtől a szakmunkásképzőn át a technikus minősítő vizsgáig tudjuk biztosítani az oktatást képzést.”

» **„A magad uram” logikája; egy önépítő iskola törekvéseiről**

(1990. október 15.)

„A kaposvári Építőipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézet megyénk legfiatalabb középfokú oktatási intézménye. Alapépülete viszont talán a legöregebb: a századfordulón épült. Működött benne elemi népiskola, gazdaképző, mezőgazdasági technikus és általános iskola is. Az építőipari szakképzésnek 1986-tól ad otthont. Az iskola épületrendszere évről-évre változik, szinte hihetetlen gyorsasággal bővül szembeötlő ez a súlyos anyagi gondokkal küszködő oktatás területén. Tehát ez az intézmény nemcsak fiatal, hanem okosan gazdálkodó is. S ez mai világunkban, ha nem is nevezhető egyedülállónak, de országosan is példás. Honnan van anyagi fedezet a sok bővítésre? – kérdeztük *Ponikfor Zoltánt*.

– 1987-ben 2 tanulócsoporttal kezdtünk munkát vállalni – magyarázta az igazgató –, s a pénzen eszközöket vettünk, ma már eljutottunk odáig, hogy nem kell munka után járni, az igények kimerítik lehetőségeinket. Bűn, hogy ebben a gazdasági helyzetben nem mérik fel, hogy a szakképző intézetekben mekkora termelői kapacitás, kihasználatlan szellemi erő és eszköztár rejlik. Az állam elmulasztotta a szakképzés eszközrendszerének a fejlesztését, ezért saját erőből kell pótolni azt. Az iskola a munkavállalásaiból befolyt nyereségeit azonban nem használhatja teljes egészében az oktatás, az alaptevékenység korszerűsítésére, mert adóznia is kell. Levélben kértem *dr. Botos Katalin* államtitkárt, hogy a szakképző iskolák tanrend szerinti gyakorlati oktatás során végzett tanulói termelői tevékenységét általános forgalmi adó és vállalkozási adó ne terhelje. Válaszlevelet ugyan kaptunk, de nem értették meg kérésemet. Pedig tevékenységünk eredményével a költségvetést tehermentesítjük.”

» **Utcáról a tanterembe** (1991. augusztus 31.)

„A szakmunkásképzés válságban van. A diákoknak nincs hol kitanulniuk választott mesterségüket, mivel a vállalatok sorra megszűnnek, velük együtt a gyakorlati képzés helyszínei is. Kaposváron az Építőipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Intézetben kísérletképpen az országban elsőként egy új képzési formát vezettek be, azoknak a fiataloknak, akiket a 8. osztály után egyetlen középfokú intézmény sem fogadott. Ezzel a 14 évesen utcára kerülőket mentik meg az első kudarctól...”

– Nem a jó tanulók beiskolázásával van gond, hanem a rosszakéval – mondja az iskola igazgatója... Ezek a diákok gyenge eredménnyel fejezték be az általános iskolát, lehetőséget kaptak arra, hogy képezhetőek legyenek... Az augusztus végén pótfelvétellel bekerülőkkel együtt 24-26 diák kezdi meg az

újfajta képzést. A 4 napos elméleti oktatás mellett 1 napos gyakorlati oktatás lesz, ezen nem egy szakmát tanulnak, hanem az iskolában oktatott minden szakmában szerezhetnek ismereteket. A 2+3 éves képzésben jelentős szerepet kap a gyakorlat. Ha eredményes lesz, minta lehet a jövőben. Tény, hogy kényszerhelyzet indítja el ezt a kísérletet, de bízom abban, hogy a szakképzés útkeresésében irányadó lehet.”

» **A belváros műemlék ékköve; látványosan halad a Vaszary ház felújítása** (1991. október)

„A helyszínen járva már sejteni lehetett, hogy milyen reprezentatív épülettel gazdagodik Kaposvár, ha elkészül a Vaszary-ház felújítása... A télies október vége sem zavarja az ácsokat. A felújítás történetéhez szükséges az is elmondanunk, hogy a kaposvári Építőipari Szakmunkásképző és Szakközépiskola diákjai bérmunkában végzik az ácsmunkát. Az iskolának kapóra jött a vállalkozás, a diákok pedig a szakma fortélyait ismerhetik meg. Sajnos, ez a mai építészetben kiveszőben van.”

» **Tanulók, versenyben a munkáért** (1993. február 23.)

– „Az energiáinknak csak egy bizonyos részét köti le az intézmény fejlesztése – mondta *Ponikfor Zoltán* az Építőipari Iskola igazgatója – ezért igyekszünk mi is ott lenni a piacon, helyt állni a versenyben. Családi házak és a kórház idegosztályának, valamint a Kefegyárnak a tetőszerkezetét készítettük már el, de vállaltuk már például a Kecel hegyen egy pince megépítését is, és sorolhatnám... Sikeresnek tartom ezeket a vállalkozásokat, mert a gyerekek életközelségben tanulják meg a szakmájukat. A vállalkozó iskola amolyan hibrid intézmény, oktat és dolgoztat. Belső életére is hamarosan rányomja bélyegét a társadalom kényszere, a teljesítmény szerinti jutalmazás kiszorította az egyenlőséget. Csak egyelőre nem ők döntenek arról, hogy egyáltalán akarnak-e és milyen áron rendszeresen nehéz fizikai munkát végezni. Hogy a köztudottan gyenge fizikumú 14-15 éves fiatalok mennyire érettek erre, azt felelősséggel tanáraiknak kell tudni mérlegelni. Az inas munka hajdanában gyerekmunkaként a kapitalizmus embertelenségét volt hivatva reprezentálni. 14 éves korban nem volna szabad elkezdni a munkát – állapítja meg elgondolkodva az igazgató – a 16 éves kor lenne az ideális. A szakképzésnek ebbe az irányba kell elmozdulnia.”

» **Kaposváron egy iskola felépítette magát** (1994. november 14.)

„Ma a csaknem 800 diák irigylésre méltó körülmények között dolgozik Kaposváron az Építőipari Szakiskolában. Szaktantermekben, jó műszerezettségű műhelyekben, laboratóriumokban, könyvtárban készülhet az építőipari mesterségekre... Az elmúlt iskolateremtő éveket méltatta üdvöző avató beszédében *dr. Benedek András* a Munkaügyi Minisztérium helyettes államtitkára.

A ma még kivételes „önépítkezést” azért tartotta követendő példának, mert több hasonló szerepkörű intézményt megelőzve a felülről várással szemben tettekkel válaszolt arra, amit ma divatosan a modernizáció kihívásaként emlegetünk... Tucatnyi szakon 4 képzési szinten folyik ma az oktatás, s közben biztosított a sokat emlegetett átjárhatóság is a szakiskolától a technikumig. A Cseri úti iskola nem hagyja cserben azokat a tanulókat sem, akik a szakma mellett a népművészet, a modellezés, a grafika, sőt az irodalom felé kacsintgatnak. Tanúsítja ezt a tegnap látott kiállítás a tágas könyvtár előterében és hangulatos ünnepi műsor is.”

» **Vályogházról álmodik** (1994. május 11.)

Az országos középziskolás szakmai tanulmányi versenyen (OKTV) a magas-és mélyépítő kategóriában Nagy Zoltán tanulónk 2. helyezést ért el.

„Ha magamnak építenék otthont az egy fehérre meszelt vályogház lenne. – Mondta *Nagy Zoltán* a kaposvári építőipari iskola negyedikes diákja az országos szakmai tanulmányi verseny magas és mélyépítő kategóriájának 2. helyezettje. Kedvenc tantárgya a szilárdságtan és a magasépítéstan, és akiknek e nagyszerű sikert köszönheti: *Agócs Attila, Papp László, Fehérné Jász Margit* felkészítő tanárok. – Nekem már az is siker volt, hogy bekerültem a döntő 20 diákja közé – mondja a 7 éves korától építésznek készülő Nagy Zoltán. A fiatal diák kezűgyességét dicséri 4 fejfa is, amit az iskolájának faragott, s a nyáron elkészül az a harangláb, amit másodikban kezdett faragni. Az iskola Nagy Zoltán szorgalmának jutalmaként hozzájárult a jogosítványának megszerzéséhez. S hogy miért szeretne vályogházat? Mert az emberbarát, lakóinak közérzete is jobb, mint egy tégl- vagy panel épületben.”

» **Az Építőipari a kedvenc** (1995. február 13.)

„A mernyei általános iskolában tanulók jó egyharmada készül gimnáziumba vagy szakközépziskolába a többség szakmunkásképzőbe jelentkezik... A kaposvári Építőipari Szakközépziskola és Szakmunkásképző a legkedveltebb-mondta az iskola pályaválasztási felelőse – mert olyan szakmára készíti fel a fiatalokat, amelyből meg tudnak élni.

» **Fába álmodott győzelem** (2000. március 20.)

Bödör Kornél gyermekkorra óta asztalosnak készült. Úgy érzi, jó szakmát választott. Szívvel-lélekkel tanult, s nem csoda, hogy most az országos tanulmányi versenyen a negyedik helyet szerezte meg.

– Próbára tették tudásunkat, elméleti és gyakorlati fordulóból állt a verseny – idézte fel a megmérettetés pillanatait. Először egy elfordítható lapú asztal forgáspontjának szerkezetét állította össze, később fiókos asztalt tervezett. ...Elméletből *Dankovics Tibor*, gyakorlatból *Fliszár Béla* készítette fel. Tőle tudom: verseny közben nem idegeskedett. Az elmúlt években megtanul-

ta a szakma csínját-bínját, végig nyugodtan dolgozott. Úgy érzi, jól döntött, amikor asztalosnak jelentkezett. Érdekes hivatás, ahol a szaktudás mellett a fantáziának is fontos szerepe van. Amikor a szakma szabályairól faggattam az amúgy halk szavú fiatalembert, a precízséget és a szorgalmat említette. Egy-egy remekmű elkészítése kitartást, s jó adag figyelmet igényel, munka közben csak a leendő „remekműre” gondol. ...Kedvenc anyaga a fenyő, de eddig szinte minden fajta fával dolgozott. Munkára ezután is lesz lehetősége: az eredményes szereplés nyomán szakmunkás-bizonyítványt kap, s rövidesen állást keres. Asztalosként akar dolgozni, emellett tovább tanul, de nem kizárt, hogy az ácsmesterséget is elsajátítja.... Az országból csaknem 150 fiatal vett részt a versenyen, az elődöntőbe negyvenen jutottak.

» **Rosznak lenni mindig könnyebb** (2009. szeptember 23.)

„A bajokból is lehet épülni – tán azokból lehet igazán. Múlt héten az építőipari szakközépiskola és szakképzőből életveszélyes sérülésekkel szállítottak kórházba egy fiút, akit az iskola előtt támadtak meg. De talán ez a sokk is kellett ahhoz, hogy egy barátságosabb világot sikerüljön felépíteni az építőiparban...

– Hogyan élték meg ezt a szörnyű esetet? – kérdeztük *Agócs Attilától*, az iskola igazgatójától.

– Az, hogy egy fiatal gyereket ilyen durván bántalmaznak, ez az agresszivitás mindenkit sokkolt. Bárhol bárkivel történt volna ez az eset, mindenképpen megrázná az embert. Nehezen feldolgozható, hogy éppen a mi diákunk az elszenvedője. Ezt látom a diákjainkon és a tanárainkon is. De azt hiszem, mindenkit el is gondolkodtatott ez a sajnálatos eset. (...) Az, hogy durvább lett a világ, s egyre több hasonló esetről hallani, sajnos társadalmi jelenség. (...) A mai gyerekekre rázúdul mindenfelől a temérdek információ, a rengeteg agresszió, durvaság. S nincs ellensúly. A szülők vagy azért nem tudnak a gyerekekre figyelni, mert elveszítették a lábuk alól a talajt, esetleg nincs állásuk, a megélhetésük is veszélyben van, vagy ha van is munkájuk, éppen arra kell fordítaniuk minden energiájukat, erejüket, hogy megtartsák. A gyerek pedig – mert a valahová tartozás vágya azért mindenkiben él – könnyen rossz társaságba sodródik és a könnyebb ellenállás irányába megy: rossznak lenni mindig könnyebb. A hétszáz diákunk közül 150 hátrányos helyzetű, közülük 50-60 halmozottan hátrányos. (...) Problémás diák, sérült gyerek mindenhol, minden iskolában van. Itt nálunk sincs több problémás gyerek, mint máshol. Csak máshogy problémásak. Speciális helyzetben van az iskolánk, mert nálunk kötelező felvétel van, vagyis sok olyan gyerek is hozzánk kerül, akikkel másutt nem igazán tudnak mit kezdeni. Deviáns magatartásúak, nehezen kezelhetőek. (...) Nálunk ezek a gyerekek is valóban segítséget kapnak. Tanműhelyeink vannak, gyakorlati képzés, munka. Egyre inkább bebizonyosodik, nem az a megoldás, hogy minél tovább az iskolában tartani a gyereket, hanem

a minél előbbi munkára nevelés. (...) Nálunk éppen ebben a tanévben kezdődött el egy újfajta szemlélet kialakítása számos kezdeményezéssel. Olyan világot szeretnénk teremteni, ahol minden a gyerekért van.”

» **Maguk építették fel az iskolájukat** (2010. január 9.)

„Nincs abban semmi túlzás, hogy a különleges iskolák közé tartozik az 1986 óta működő kaposvári Építőipari és Faipari Szakképző Iskola. Az intézmény 18 ezer 800 négyzetméternyi telken terül el, s csak az épületek – amelyekben összesen 33 tanterem van – három és félezer négyzetméter alapterületen található.

– Nem csak a méreteink miatt tartozunk a különleges kategóriába. Olyan iskola ez, amelyet a tanáraink terveztek, s az ő irányításukkal a diákjaink építettek fel. Így tanulták a szakmát, ismerkedtek a mesterfogásokkal – mondta nem kis büszkeséggel *Agócs Attila*, aki 1987 óta tanít a kaposvári Építőipari és Faipari Szakképző Iskolában és 2009. augusztus 1-jén nevezték ki az intézmény igazgatójává. Az iskolához tartozik a sportkollégium is; a Bene Ferenc Labdarúgó Akadémia 59 diáknak az otthona. (...) Az iskola egyben a végletek iskolája is. Sok tanulójukra lehetnek büszkék, az országos szakmai tanulmányi versenyeken rendre a legjobbak között végeznek tanítványaik, de ugyanakkor felzárkóztató csoportjaik is vannak.

– Mi itt az iskolában azt valljuk, hogy nincs rossz gyerek, csak mentálisan sérült, problémás, akit nem büntetünk, hanem segítenünk kell. Minden gyermekben van valamilyen érték, a mi feladatunk pedig az, hogy ezt megtaláljuk és kihozzuk belőle. Ez jelenti az igazi pedagógiai munkát, a szakmai kihívást – folytatta *Agócs Attila* igazgató.”

» **Tízezerrel ösztönzik a diákokat (A hiányszakmákban tanulóknak februártól jár a támogatás)** (2010. február 1.)

„– Nagy jelentősége van a kezdeményezésnek – folytatta *Agócs Attila*. – Úgy látom, hogy felkelti majd a fiatalok kíváncsiságát a hiányszakmák iránt. S a havonta utalt biztos támogatás kétségkívül tanulásra sarkallja őket. (...) *Kozári Gyula* az építőipari igazgatóhelyettese aláhúzta: külön lista rögzíti a támogatott szakmák körét, amelyről a regionális képzési és fejlesztési bizottságok minden évben döntenek. (...) A 19 éves nagybajomi *Laki Bence*, aki a burkolószakma alapjaival ismerkedik az építőiparban, azt mondja: jókor hozták meg ezt a döntést. A tízezer forint elég nyomós érv a tanuláshoz.”

» **Szerszám kell a diák kezébe, nem padba kényszeríteni (Abszurd, hogy a gyerek addig tanköteles, amíg be nem tölti a 18. életévét)** (2010. február 25.)

„– Nálunk például sok olyan diák van – tette hozzá *Agócs Attila*, az építő igazgatója, aki csak tanulni nem szeret, de abban a szakmában, ami érdekli, szí-

vesen dolgozik és ügyes is. Csak szerszámot kell adni a kezükbe, és nem kell bekényszeríteni őket az iskolapadba. A gyereket tehát rögtön az általános iskola után be kell vezetni a munka világába, hogy 17 évesen már szakmunkásként dolgozhasson. (...) A lehető legnagyobb hiba volt 18 évre kitolni a tankötelezettség korhatárát. A mi iskolánkban egyre több gyerek jelentkezik második szakma elsajátítására. Amikor már van egy szakképesítése a tanulónak és nem kötelező tanulnia, rájön, hogy egy második szakmát mennyivel könnyebben megtanul.”

» **Építő kritikák az építős diákoktól (Egy hazában – egy iskolában)**

(2010. március 20.)

„A kaposvári iskola több mint hétszáz diákjának többsége - ahol a romák becsült létszáma kétszáz körüli – úgy érzi, nem éri hátrányos megkülönböztetés a cigány tanulókat az intézményben. Ha mégis, arra a romák egyértelműen azt mondják: „azért, mert cigány vagyok, nekem így is jó?”. A magyarok viszont legalább ilyen határozottan állítják: a baj az, hogy a romák képtelenek betartani a szabályokat. Egyebek között ez derült ki azon a városszerte mind-ezidáig egyedülálló tematikus napon, amelyet Egy hazában – egy iskolában címmel tartottak szombaton a cigányság világnapjához kapcsolódóan az építőipari szakközépiskolában. S bár a diákok úgy vélték, nem feltétlenül az ilyen napok oldják meg a két népcsoport közti feszültséget, kifejezetten okos megnyilvánulásaik, mégis előremutatóak voltak.

A Kaposváron jórészt csak „gyűjtőként” ismert építőipari szakközépiskola (ide kell felvenni a máshonnan eltanácsolt diákokat) vezetése úgy érzi, többre hivatott e névnel az intézmény. Ezért is hittek abban, hogy építő jellegű kritikákat, hasznosítható tapasztalatokat is hallanak majd a diákságtól a tematikus napot nyitó osztályfőnöki órákon. (...)

– Szerintem attól, hogy megismerjük a múltjukat, a kultúrájukat, semmi nem fog változni – vette át a szót Roland. (...) Robi egy hirtelen fordulattal megmondta a „tutit”: Lehet, hogy nem a múltjukat kellene megismerni, hanem a mindennapi problémájukat. Talán ez segítené. Bár én úgy látom, hogy a feszültséget legtöbbször az okozza, hogy ők nem tartják be a mindennapi normákat itt az iskolában, amiket viszont nekünk be kell tartani. Az is igaz, hogy a hátrányuk legtöbbször a családból adódik. (...) Semmi nem motiválja a tanulásra, mert otthon is azt hallja: cigány vagy gyerek, nem fogsz megélni így se, úgy se, mást kell csinálnod!”

» **Madáretetők ajándékba (2010. december 21.)**

„A kaposvári építőipari szakiskola diákjai felzárkóztató képzés keretében madáretetőket készítettek. Az anyagot az iskola biztosította számukra. Az így elkészült etetőket a kaposvári általános iskoláknak ajándékozták az építőiparisok.”

» **Élbolyban végeztek az építőiparis diákok** (2011. április 7.)

„Szolnokon rendezték a középiskolai szakmai érettségi tantárgyi verseny országos döntőjét; a faipari alapismeretek, illetve az építészeti versenyen 30-30 maturáló vett részt. A kaposvári építőipari iskola diákjai 4., 6., és 8. helyezéseket szereztek.”

» **Külföldre készül a legjobb szobafestő** (2011. május 31.)

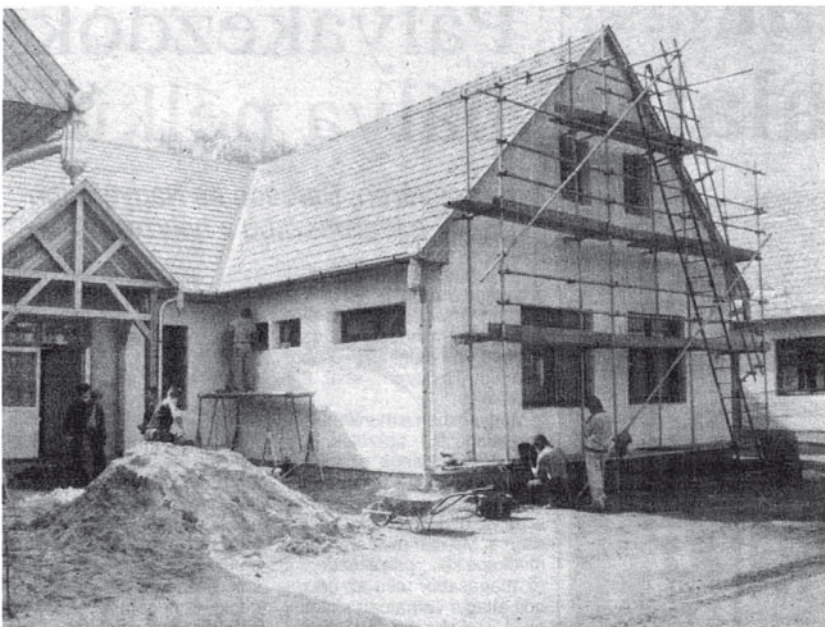
„A kadarkúti *Végh Tamás* lett a Szakma Kiváló Tanulója verseny szobafestő győztese. Az építőipari végzős tanulójának az édesapja volt a gyakorlati oktatója...”

– Rengeteget változik ez a szakma is. Régen a meszelés, az enyves festés volt a mindennapos, mára ezeket felváltották a modernebb anyagok, a műgyanta alapú falfestékek.

A szakma kiválósága külföldre készül. Úgy látja, több pénzt lehet keresni a határokon túl.

– Ausztriában hiányzik a mintafestő. Megpróbálok ott kint érvényesülni. Lehet, hogy egyelőre nem is a szakmámban fogok elhelyezkedni, csak legyek kint, hogy lássam, miként működnek a dolgok.”

Épül az építőmesteri műhely

Befejezéséhez közelednek az Építőipari Szakközépiskola építőmesteri műhelyeinek munkálatai. A hétszáz négyzetméteres épületben három nagy műhely kapott helyet. A tervezést az iskola tanárai végezték, az építésén pedig a diákok dolgoztak. *Fotó: Kovács Tibor*

Födémgerendát emel be a daru az iskola új szárnyának építéskor (1991)

A harangláb alkotója Nagy Zoltán, osztályfőnöke Stósz Éva tanárnő és Ponikfor Zoltán igazgató között az avató ünnepségen

Ácstanulók építették gyakorlaton

A téli szakmai gyakorlatokon készítették el, s most felállították az Építőipari Szakközépiskola ácstanulói ezt a favázás építményt. A nyár elején nyílik benne fagyizó és pecsenyesütő. Összeállítását Fehér István mester vezetésével végezték el a tanulók.

(Fotó: Kovács Tibor)

Szakiskolai tanulók szakmai gyakorlaton előkészítik a hátsó iskolaudvar térkövezését (2011)

A kőműves tanulók szakmai gyakorlaton az új épületszárny földszintjét falazzák (1990)

A SZAKKÉPZÉS VÁLTOZÁSAIRÓL

Kozári Gyula szakképzésért felelős tagozatvezető-igazgatóhelyettes 1987 januárja óta dolgozik az iskolában. Végzettségét tekintve építőmérnök, mérnök-tanár. Rövid írásában arra vállalkozott, hogy a nem szakmabeliek számára is érthető módon áttekinti a szakképzés területén az elmúlt évtizedek változásait.

Az első tíz év a hároméves szakképzés jegyében telt. Minden építőipari szakmát oktattunk, de a legkeresettebbnek az asztalos szakma bizonyult. Akkor még bútorasztalos és épületasztalos részre volt kettéosztva. Nem véletlen, hogy először az asztalos tanműhely épült meg. Elmondhatjuk, hogy az érdeklődés akkor még minden szakma iránt nagy volt. A gyakorlati oktatást együttműködési szerződés keretében vállalatoknál oldottuk meg. Később rákényszerültünk a saját gyakorlati képzés biztosítására.

A kilencvenes évek közepétől vezették be a 9-10. osztályt, amelynek a szakmai orientáció volt a célja. A gyerekek először több szakmát is megismertek, több szakma tanulásába is belekóstoltak, így kitolták a pályaválasztást két évvel, mert csak a 10. osztály után következett a hároméves szakképzési időszak. Ez azoknak nem volt jó, akik már a kezdetektől pontosan tudták, hogy mit akarnak, mert nekik két évvel kitolódott a tanulmányi idő, és 5 év kellett ahhoz, hogy valaki ács vagy kőműves lehessen.

Ez a rendszer mára befejeződött, most futnak ki az utolsó olyan osztályok, amelyek még a 9-10. osztályra építették a szakképzést. A mostani átalakítással, az előrehozott (alternatív) szakképzéssel visszatért a hároméves szakképzési rendszer. Újabb változást jelentett, hogy két éve bevezették a modulrendszerű oktatást. Ennek lényege, hogy nem tantárgyakat, hanem úgynevezett modulokat tanítunk. Ezek a modulok az egyes szakmák alapelemeit tartalmazzák.

A szakmák presztízsében nem érzek jelentős változást. Most is megbecsülik bármilyen szakmában a jó szakembereket. Mivel kevés a szakember, keresettek az ügyesebb tanulóink. Felméréseink szerint a tanulmányainak

befejezésekor a tanulóink 60%-át már munkahely várja, tehát el tudnak helyezkedni. A többi vagy továbbtanul, vagy – legrosszabb esetben – munkanélküli lesz.

Észrevehető, hogy az iparos családok gyerekei jönnek hozzánk tanulni. Sok esetben kiegészítették egymást: ha az apa kőműves volt, a fiú elvégezte a burkoló szakmát és így erősítették egymás vállalkozását. Ha pang az ország gazdasága, az építőipar megy tönkre legelőször, de ha elindul a fejlődés, az is áll talpra legelőször. Ebben a talpra állásban bizakodunk nagyon sokan.

Jelen pillanatban, ha csak egyetlen tanuló jelentkezik egy-egy szakmára, az ő képzésüket is megszervezzük. Ilyenek például az épület-és építménybádógos, a kőfaragó, a mőkőves és épületszobrász, a vízvezeték- és vízkészülék-szerelő szakmák, ahol jelenleg is csak egy-egy tanuló van. De ők szeretnének és akarnak is tanulni, szorgalmasak, tovább akarják a vinni a családi vállalkozást.

Sokszor találkozunk ma olyan tanulókkal, akik csak azért járnak ide, hogy tankötelezettségüknek eleget tegyenek. Sok pedagógiai munka, erőfeszítés kell ahhoz, hogy pedagógusaink változást tudjanak elérni azoknál a tanulóknál, akiknek a hozzáállása nem megfelelő. Ha valaki nem akar dolgozni, sokszor minden erőfeszítés hiábavaló.

A hiányszakmáknak jót tett, hogy ösztöndíjjal támogatták az azt választókat. Érezhetően nőtt a jelentkezők száma, jobb lett a tanulmányi eredmény, nőtt a fegyelem, hiszen sokat jelent az a havi néhány tízezer forint. Tavaly három szakmát, most csak a kőműves szakmát támogatják ösztöndíjjal.

A következő tanévtől új szakmai vizsgakövetelmények lesznek. Ezeket az iparkamara dolgozta át, miután a szakképzés az oktatási minisztériumtól átkerült az iparkamarához. Az átdolgozás a modulszámok, a vizsgatevékenységek csökkentését jelenti. Ma például a kőműves szakmunkásvizsgán 21 vizsgatevékenységet kell a tanulóknak elvégeznie. Ez fog majd egyszerűsödni.

Ma a szakmai tanárok nosztalgiával gondolnak vissza a húsz évvel ezelőtti szakképzésre, és ennek okát abban látom, hogy sokkal egyszerűbb volt akkor a képzés, és motiváltabbak voltak a tanulók. Véleményem szerint nagyobb rangot kellene adni a szakképzésnek, hiszen hiány lesz, sőt már van is a jó szakemberből.

Büszke vagyok arra, hogy az elmúlt 25 évben sok olyan tanulót neveltünk, akik a főiskola, egyetem elvégzése után visszajöttek, és most nálunk tanítanak. Az ő eredményes munkájukban bízhatunk a jövőt illetően.

Volt-e kaposvári modell?

Egy mértékadó szakmai elemzés iskolánk 90-es évekbeli szakképzési gyakorlatáról

Kaposvári iskolateremtés – önerőből

(Köznevelés, 1995. február, részlet Miksa Lajos írásából)

Ponikfor Zoltán igazgató tehát új, eddig ismeretlen, igen kockázatos és göröngös terepre vezette iskoláját. Az intézmény falain belül kényszerűségből már hét és fél éve megteremtette a ma mind többször emlegetett duális szakképzés feltételeit, amelynek lényege: az elméleti képzést az állami intézmény nyújtja, a gyakorlatot a privatizált piacgazdagság adja. Tiltakozik mindenféle „kísérlet”, „modell” minősítés ellen.

– Annyi történt csupán, hogy megoldottuk azt a feladatot, amelyet a gazdaság szereplőinek kellett volna megoldaniuk. A gyerekek „élesben”, piaci viszonyok között, konkrét munkában tanulják a szakmát. Jellemző a gyakorlati képzés viszonyaira, hogy most először sikerült hat tanulónkat kihelyezni gyakorlatra a magántulajdonba jutott építőiparba.

A kaposvári intézet szembe mert nézni a szakmunkásképzés egy másik nyomasztó, ám régi gondjával is. Azzal nevezetesen, hogy a szakmunkásképző intézetek az általános iskolai oktatásban lemaradt, kudarcot szenvedett gyerekek gyűjtőhelyei lettek. Ezek a tanulók igen sokszor a hároméves szakmunkásképzés követelményeit sem képesek teljesíteni.

A bevett gyakorlat szerint két dolgot tehattünk volna: vagy elfogadjuk a csüggesztő tényt, és a gyerekek tudásához igazítjuk a mércét: vagy megtartjuk ugyan a követelményeket, buktatunk következetesen, ám ezzel a tanulók nagy részét kirakjuk az utcára.

Mi harmadik megoldást kerestünk: létrehoztunk egy speciális szakiskolát-folytatja az igazgató. – Mit utál meg a gyerek az általános iskolában? A tanulást. A mi szakiskolánkban a kéthetes ciklusból csupán két napot tölt az iskolapadban, nyolc napon keresztül dolgozik. A közismereti tárgyak közül csak a magyart, a matematikát és a történelmet tartottuk meg, ezen kívül némi szakismeretet, anyagismeretet és szakrajtot oktatunk. A szakiskolai tanulók két év után kőműves és ács szakmában betanított munkás oklevelet kapnak, ám lehetővé tettük, hogy különbözeti vizsgával átiratkozzanak a hároméves szakmunkásképző második osztályába, így – egy év késéssel ugyan – teljes értékű szakmunkások lehetnek. Aki átiratkozott, már valóban tanulni akar. Igen kedvezőek a tapasztalataink. Szakoktató kollégáim esetenként jobban ragaszkodnak ezekhez a gyakorlaton edzett gyerekekhez, mint a többiekhez, erősítve azt az alapvető tételt, hogy a szakképzésnek a gyakorlati munka az alfája és omegája.

„Biztos alapokat építünk!” – kőműves tanulók külső munkán dolgoznak (2010)

Gacs Gyula szakoktató szigorú tekintete előtt szintvizsgáznak a burkoló tanulók. Oldalt a kamarai vizsgabizottság tagjai állnak.

Wind Tamás és András Richárd festőtanulók a modellterem falfelületének glettelését végzik (2009)

Czanka Gabriella technikus tanuló és Papp László műszaki tanár kitzései gyakorlaton (1993)

Tízezerrel ösztönzik a diákokat

GAZDASÁG A hiányszakmákban tanulóknak februártól jár a támogatás

Vonzóvá teszik a szakmunkáspályát: hétfőn startolt a szakiskolai ösztöndíjprogram. A hiányszakmában tanuló diákok havonta tízezer forintot kaphatnak. A sokat lógó vagy a gyengén muzsikáló ifjak azonban lecsúszhatnak a támogatásról. A rendszer bevezetéséhez idén - országosan - 2,1 milliárd forint áll rendelkezésre a munkaerő-piaci alaplóból. A gyakorlati oktatók egyesülete egyetért az anyagi juttatással, ám bővítenék a kedvezményezett kört.

- Kőművesek, ács-állványozók és burkolók; nálunk őket illeti meg a havi tízezer forint ösztöndíj - mondta Agócs Attila, a kaposvári építőipari és falpari szakképző iskola igazgatója. - Feltéve, ha a követelményt teljesítik. Jó pár diák már oszi-szoroz, hiszen később a kifizetett összeg tovább emelkedhet.

►3. OLDAL

A diákok már nemcsak mérnek, hanem osztanak-szoroznak: a tanulmányi eredményük pénzben is mérhető lesz hamarosan

Lenhoffer Kitti az érettségi és a technikus bizonyítvány megszerzése után az asztalos szakmát is kitanulta. Egyik mestere a képen látható Fitos Imre szakoktató volt.

VISSZAPILLANTÁS

Egykori diákok emlékeznek az építős évekre

Három diák egy osztályból

(1987-1991, magasépítő szakközépiskolai osztály)

BÍRÓ ZOLTÁN TÖRTÉNETEI

A kérdés hogy miért jelentkeztem ide anno? A válasz egyszerű. Építész szerettem volna lenni. Egyszer valaki kérdezte tőlem: – Nem tudsz egy olajcserét a kocsidon megcsinálni? – Pillanatnyilag nem – válaszoltam, – de egy házat bármikor felépítek, ha kell. Ennyi!

» **Kémia óra**

Nagy az izgalom (ha jól emlékszem) *Jász Margit* tanárnő körül. Iskolánkba érkezik valami professzor, valamelyik terembe, ahol majd valami előadást tart. A fél tanári karon kívül érdeklődő diákok tömegének is jelen kell lenni. A mi 3-4 fős társaságunk persze nem találta meg a termet, az utolsó pillanatban érkezett egy félig nyitott ajtóból a mentő tanári sűgás: – Gyertek gyorsan, gyorsan! (*Kovács Feri* azt sem tudta miről van szó) Osonunk be a terembe. Csend. Figyelem, a prof épp beszélni készül! Erre, puff, kicsapódik a 3 méteres ajtó, és a berobbanó osztálytársunk, *Kefe*, felkiált: Mi ez az össznépi banzáj!? Hát, így gyűltek az igazgatói intők.

» **A tanár is ember**

Az óra első 10 perce azzal telt, hogy a tanárnő felírta az aznapi óra címét. Minden egyes alkalommal a tábla közepén kezdte nagy betűkkel, s ahogyan haladt, látta, hogy közeledik a tábla széle, egyre kisebbel. Majd a tábla vége előtt 10 centivel enyhén kanyarodni kezdett lefelé. Ez így ment minden egyes alkalommal. Nem szóltunk neki. A tanár is ember.

» **Mi is maradt meg?**

Az emlékek megszépülnek, de nem ez számít, mert valóban tök jó buli volt a sulis, és a legjobb osztály akkor is a miénk volt, és ez már örökre így marad. A tanárok, élükön az osztályfőnökünk, akire mindig számíthattunk, és

védett, ha kellett, örök emlék maradnak. Emlékszem *Pásztor* tanárnő óráira, ahol valóban odafigyeltünk, mert úgy tanított, hogy érdekelt minket. Persze volt olyan is, amikor egy könnyed esti-éjszakai rajzolás után másnap azt sem tudtuk, hol vagyunk, és ilyenkor az én feladatom volt, hogy valami aktuális témát feldobjak, hogy elkerüljük a felelést. *Tallián* tanár úr (Tozso) mindig odafigyelt ránk, szakmailag is, emberileg is jelest érdemelt, csak szóban ne felelj nála! *Punok Angéla* tanárnő (mi csak Angelikának hívtuk) egy kis női piros pont az életünkben, kedves, aranyos.

A teljesség igénye nélkül ennyi jut most eszembe. Köszönöm, hogy ott lehettem veletek!

CSERVENÁK RÓBERT VÁLASZA EGYKORI OSZTÁLYFŐNÖKE KÖR-EMAILJÉRE

» **Filléres emlékeim**

Szia Attila! Hát én erre emlékszem... lehet, hogy nem sokat segít, nekem mégis olyan szép volt...Emlékszem, hogy még tornatermünk sem volt, és a hideg téli napokon is kint fociztunk a hóban, fagyban, sárban. Mégis nagyon élveztük.

Emlékszem, hogy kéménypillért raktunk, szárazon, téglából és homokból. Ha egy kicsit ferdére sikerült, *Pápa* tanár úr odajött, ránk ordított és egy jól irányzott jobb lábas rúgással leborította az egészet. Hogy mi miket gondoltunk akkor?!

Emlékszem, hogy bontott téglát válogattunk egész nyári gyakorlat alatt. Ültünk egy gödörben és kalapáltuk le a régi habarcsot a kopott téglákról. Menynyi fal épült ebből.

Emlékszem, mikor vakolni tanítottak a kőművesek: – A mennyezettel kezdjétek – mondták –, mert különben ráhullik a falra, és jó rakjátok teli a serpenyőt, mert nem érünk rá. Persze tapasztalat híján a legtöbb anyag a földön vagy az arcunkon landolt.

Emlékszem, hogy a folyosón tízórai szünetben, mindig kinevettek az osztálytársaim, mert falusi gyerek lévén nekem nem Pick szalámi volt a zsemlem között, hanem szalonnacsíkok sorakoztak lilahagymával. Lehet, hogy csak irigykedtek?

Emlékszem, mikor ablak nélkül falaztunk fel egy egész főfalat. Mikor *Sánta* tanár úr és *Pápa* tanár úr meglátta, majdnem szélütést kaptak. Aztán gondoltak egyet, és azt mondták: – Jól van gyerekek, hát akkor most gyakoroljuk az utólagos nyílászáró kiváltást.

Emlékszem, hogy kézzel rajzoltuk a csomóponti rajzokon az E gerendát és a beton kefnit. A végén már minden méretét fejből tudtam. Középtengelytől indulva hetet jobbra, négy és felet fel, négy és felet balra, fél centis emeléssel, hat és felet fel, másfél centit 45 fokban jobbra, majd 6-ot fel és 4-et jobbra.

Aztán mindezt tükrözve. Mennyivel egyszerűbb ezt most AutoCAD-ben megrajzolni, egy blokkot csinálni és csak másolni, másolni...

Emlékszem, hogy igazgatóhelyettesünknek (nem emlékszem a nevére sajnos, de fizika tanárunk is volt) köszönhettem, hogy megismertette velem a számítógépet. IBM 286-os volt. 20 MB HDD-vel és 4 MB RAM-mal! Hozzá egy színes VGA 640x480-es monitor. Mekkora érték volt az annak idején. Ezen a gépen tanultunk meg programozni és órarendkészítő programot írtunk *Bencze Árpival* a sulinak. Vajon használták-e valaha? Ennek a gépnek köszönhetem, hogy informatikus építészként végeztem a Pécssett, a Pollack Mihály Műszaki Főiskolán, és akként is helyezkedtem el. Most is ebből élek, egy kis térinformatikával kiegészítve.

Emlékszem, mikor kémia órán kedves tanárnőnk kicsit túladagolta a kísérlet összetevőit, és hatalmas lila köd szabadult fel. Hogy neveltünk, és ki kellett futni a teremből, míg felszállt a lila köd.

Egy biztos: Nagyon sok mindent tanultam, és tudom, hogy az Építőben szerzett tudásból lazán megéltem a főiskolán és további életem során sem akadtak problémáim. Azóta ha kell, faházat, falat építek, burkolok, vakolok és gipszkartonozok, sőt magam építettem kandallómat is. Mindezt hobbiból, de valahogy mégis nagy magabiztossággal, az ott szerzett tudásnak köszönhetően. Ezt mind az Építőnek köszönhetem. Szerettem odajárni.

Üdv, Robi!

MÉSZÁROS ÁKOS „BOGARAS” TÖRTÉNETE

» Miből lesz a cserebogár, és mi lesz a cserebogárból?

Az előző évezred végén, amikor talán harmadikosok voltunk, szavazáson döntöttük el, hogy kit hívjunk meg az osztálykirándulásra kísérő tanárnak. *Tallián* tanár úr kapta a legtöbb szavazatot, de a szavazatszámolásakor kiderült, hogy a szavazólapon valaki „Tozsó” névvel illette őt, ami a beceneve volt a diákok között. Persze, mindenki hangos vihogásba kezdett, nem így osztályfőnökünk, *Agócs* tanár úr. – Ki volt az, aki ezt írta? Jelentkezzen, nem lesz semmi baja! Én ezt el is hittem és jelentkeztem. – *Ákos* te voltál? Nocsak, miből lesz a cserebogár? – és jól megkaptam a magamét. Elküldöm a képet is, ami akkor azon a kiránduláson készült. Ott van a kép közepén az első sorban *Tallián* tanár úr is. Vajon megvan még a bajsza?

Mivel nem vettek fel érettségi után a főiskolára, ezért itt maradtam az Építőben ötödikben technikus képzésen, amit el is végeztem. Majd sikerrel felvételiztem Debrecenbe a *Ybl Miklós Műszaki Főiskolára*, ahol építész-mérnöki diplomát szereztem. Ugyanitt két év múlva a gazdasági-szervező másoddiplomámat is megkaptam. Napjainkban a pécsi egyetemen okleveles település-mérnök vagyok. Ez lett a cserebogárból.

Ahányan kezdtek, annyian végeztek

(1989-1992, ács-állványozó szakmunkás osztály)

BOGDÁN LAJOS VISSZAEMLÉKEZÉSE

1989. szeptember 1-jén kezdtem el az ács-állványozó szakmunkás osztályban az iskolát. Az osztály létszáma 22 fő volt, osztályfőnökünk *Sztankó* tanárnő volt. Az osztályra mint összetartó, jó csapatra emlékszem vissza. Néhánnyal a mai napig tartom a kapcsolatot. Már az első évben volt gyakorlati oktatás, amit nagyon kedveltem, mert a szakoktatónk, *Halmos László* szakmailag is, emberileg is maximális segítséget nyújtott. A szakmai gyakorlat többnyire az iskola területén volt, mert abban az időben épült a sportcsarnok, illetve a hátsó aula épületszárnyrész. Az asztalosok porelszívó épületének tetőszerkezetét, illetve fedését az osztálytársammal, *Viola Tiborral* én készítettem. Az elméleti oktatásban a szakrajzot és a szakmai tantárgyakat kedveltem. A matematikával, a magyarral és a történelemmel hadilábon álltam, de sikeres vizsgát tettem azokból is minden évben. Az iskola fegyelmezése akkoriban kemény és határozott volt, ami *Ponikfor* igazgató úrnak volt köszönhető. De ez – így utólag visszagondolva – maximálisan előnyünkre vált. A szakmunkásvizsga elméleti és gyakorlati részből tevődött össze, mindannyiunknak sikerült. Huszonketten kezdtünk és huszonketten is vizsgáztunk 1992-ben. Ha visszagondolok az iskolai éveimre, nekem személyesen kellemes emlékek jutnak eszembe, mind a tanárokkal, mind az osztálytársaimmal kapcsolatban.

Jelenleg is az építőiparban dolgozom ács vállalkozóként. Most a fiam jár az Építőbe, érettségi előtt álló magasépítő szakközépiskolás. Kíváncsi vagyok, ő mit válaszol majd, ha tíz év múlva a diákévekről kérdezik.

Mit jelent az alázat?

Beszélgetés Bank Istvánnal a Kaposvári Rákóczi labdarúgó csapatának kapitányával

» Emlékszel még *Franz Kafka Átváltozás* című novellájára?

Igen, azt húztam az érettségim magyarból, és egyike volt azoknak tételeknek, amiket jól megtanultam. Könnyű volt felelni, mert a novellát is elolvastam.

» *Félek, ha ma járnál ide, ez nem fordulna elő veled. De félre az iróniával! Mikor és hogyan kerültél az Építőbe?*

A labdarúgás révén, bár akkor még nem voltak labdarúgó osztályok. Kicsi koromtól hivatásos labdarúgónak készültem, már 10 évesen labdarúgó

osztályba jártam a Rákóczi Általános Iskolába. Középiskolai tanulmányaimat a közgazdasági szakközépben kezdtem, de ott a focit nem igazán nézték jó szemmel, és második év után iratkoztam át az Építőbe. Nem volt ismeretlen az iskola, hiszen labdarúgóként a Cseri úton voltam kollégista. Akkor még a kollégiumban alig tízen voltunk focisták, a többiek faiparis meg építős diákok voltak.

» *Hogy fért össze a labdarúgás és a magasépítésszet?*

Ez nem volt kérdés. Össze kellett férniük, hiszen minden szakmai tárgyat tanulnom kellett nekem is. A rajzolás még szerettem is, egy-két rajz ma is megvan otthon, ötöst kaptam rájuk. Az osztálytársaim sokat segítettek, mindent megmutattak, hogyan kell. Kicsit dédelgetett különcök voltunk, hiszen az Építőben hozzám hasonló hivatásos karrierről álmodók akkor még nem sokan voltak, *Kőrösi Levente*, *Garai Zoli*, az előttünk járók közül talán a *Fazekas Krisztián*.

» *Hogyan emlékszel vissza az építős évekre?*

A harmadik osztály nagyon gyorsan eltel. Negyedikben először magántanulónaként próbálkoztam egy félévet, de aztán beláttam, hogy ez nem volt jó döntés, így a második félévben már újra bejártam minden órára. A magántanuló rendszer a legjobbknak van kitalálva, nem a közepeseknek vagy gyengéknek. Egyedül nagyon nehéz tanulni. A tanárok közül jól emlékszem *Stósz* tanárnőre, *Tallián* tanár úrra. Jó osztály voltunk, jó órák voltak, néhány hónap eltelte után belerázódtam az osztály életébe. Sok vidám perc is volt, például azok a trükkök, ahogy gyakorlati órán a fűnyírás, levélsöpítés elől igyekeztünk Levivel elbújni; hol ide, hol oda.

» *Így felnőtt fejjel mit gondolsz: Hogy lehet a labdarúgókat rávenni arra, hogy teljesítsenek az iskolában?*

Ahhoz kell egy olyan ember, akire igazán hallgatnak. Az én esetemben például *Márton József* tanár úr ilyen volt, mindenben, mindig figyelt rám. Ha a tanárok panaszkodtak, hogy matekból le vagyok maradva, le kellett mennem a tanulószobára és külön kellett matekoznom, és én matekoztam, mert ő mondta.

» *Mi történt veled érettségi után?*

Csak a futball maradt. Másra nem figyeltem, és azóta sem figyelek. 2003 márciusában játszottam először a felnőtt csapatban és rá egy évre feljutotunk az első osztályba. Ez ideális volt a pályám szempontjából. 2006-tól három és fél évet Győrben játszottam. 2009 nyarán jöttem vissza Kaposvárra. Nyár óta csapatkapitány vagyok. 27 évesen lassan én leszek a legidősebb, talán hárman vannak még nálam idősebbek.

» *Mi kell ahhoz, hogy egy 14-15 évesen tehetséget mutató fiatalemberből valóban jó labdarúgó váljék?*

A gyerekek közül sokan elszállnak maguktól az első jól sikerült csel után, és ez nem szerencsés. A legfontosabb az alázat. Én örök életemben úgy vol-

tam: a céloom érdekében, hogy az élvonalban játszó játékos legyek, kész voltam lemondani a szórakozásról, a csavargásról, a bulikról.

» *Ezt az alázatot a gyerekek is emlegetik. De számukra ez azt jelenti, hogy hagyják őket minden egyébvel békén, őket semmi más nem érdekli, az iskola sem, csak a foci. A te alázatodba pedig belefért, hogy, megcsináltad a magasépítő rajzokat és elolvastad a kötelező irodalmat.*

Az alázat kötelességteljesítést is jelent. Saját élvezetemet, kényelmemet alárendelem a kötelességeimnek. Lehet az első helyen a foci, de az iskolát sem lehet elhanyagolni, hisz nem csak labdarúgók vagyunk, hanem emberek is, a labdarúgást imádó emberek. Abban, hogy ezt megértsem, a szüleimen kívül az edzőimnek is nagy szerepe volt. Sokat köszönhetek *Major Gábornak, Gáspár Andrásnak és Márton József* tanár uraknak.

(Marczali Ferenc írása)

Egy fogalmazás Bakonyi Zoltánné tanárnő emlékei közül

(A tanárnő azt kérte diákjaitól két év együttlét után jellemezzék osztályukat)

Kedves Tanárnő!

Az osztályunkban 25-en vagyunk, s mindannyian izgatottan várjuk a vizsgákat, mert ez sokunknak számít a továbbtanulásban, s talán még azért, mert az utolsó évünk ebben az előkészítő osztályban. Sok mindent szeretnénk elérni, de mivel általában lusták és nemtörődömök vagyunk, nem sokat teszünk ezek érdekében. Elsősorban feladatunk lenne a rosszabbul tanuló osztálytársaink segítése a tanulásban, de vagy ők nem kérik segítségünket, vagy pedig mi vagyunk túl lusták. De talán az is előfordulhat, hogy a barátkozás és a tanulás nem fér össze.

Tehát az osztályközösségünk nem túl jó. A tanárnő segítségével nélkül talán még jobban széthúzna az osztály, de Ön összetart minket, és ösztökél a tanulásra, egyszóval sokat segít.

Ez az egész talán nem is útmutató, de a két év alatt nem is tudtunk annyira összeszokni, hogy részletes bemutatást tudjak írni az osztályról. Tudjuk, nagyon sok köszönettel tartozunk azért, amiért ilyennek fogad el minket, amilyenek vagyunk.

1997. január 22.

Tisztelettel:

Bali Melinda
osztálytitkár

Tanár és diákja együtt emlékeznek

MÉSZÁROS JÁNOS FAIPARI MÉRNÖKTANÁR

Az első emlékezetes osztályom az Építőben *Fonyódi Béla* kollégám faipari technikus osztálya volt, ahol faipari szakrajzot tanítottam és – a szó jó értelmében – igencsak megizzasztottak a diákok. Nem mehettem be felkészületlenül, mert szakmai vitákat provokáltak addigi tudásukkal. Jó iskola volt ez nekem is a tanári pályám elején. Jó néhány, akkor végzett diákkal ma is tartom a kapcsolatot, sőt néhányukkal – *Fehér Tomi, Major Zoli, Dézsi Norbi* – időközben kollégákká váltunk, amire azért is büszke vagyok, mert egy kicsit talán én is hozzájárultam szakmaszeretetük megőrzéséhez.

Patak Norbert is ebbe az első osztályomba járt. Ma a Somogy Megyei Kormányhivatal Közlekedési Felügyelet Szakigazgatási Szervezetének vezetője. Örülök, hogy eleget tett kérésemnek, és leírta emlékeit az iskolai évekről.

PATAK NORBERT

1999-ben a technikus vizsgával fejeztem be az építőipari iskolában a tanulmányaimat. Mivel összesen hét évet jártam az intézménybe, sok emlékem van. Leginkább az maradt meg bennem, amikor tanulmányaim utolsó volt olyan alsóbb évfolyamos diák, aki magázott, én meg hagytam. Nem volt szívem összetörni a hitét, plusz visszacsatolást kaptam a tekintélyemről.

Az iskolában tanultak a látásmódomra voltak nagy hatással, arra, hogy hogyan állok neki egy feladat megvalósításának. Ma is csak köszönni tudom a tanárok irántam tanúsított türelmét. Néptáncoltam, és ez bizony sok iskolai időmet is igénybe vette, viszont az iskola ezt értéknek tartotta, és partner volt. Az emberi fejlődésemhez ez a hozzáállás is sokat hozott.

Az osztálytársaimmal viszont olyan kollektív viselkedési formát alakítottunk ki, ami nem biztos, hogy a tanáraink tetszését minden esetben elnyerte, de vállaltuk az együttes büntetés súlyát, és ez az eddigi és a mostani munkám során is sokat segít. Itt szeretném megköszönni osztályfőnökünk, *Fonyódi Béla* tanár úr türelmét. Egyébként vele alakult ki a legszorosabb kapcsolatom. Még az utolsó pillanatban is olyan kockázatot vállalt értünk, amiért a mai napig csodálom. *Bank Lajos* szakmai tanárunk volt, és az első alkalommal megbabonázta az osztályt. Nem láttam még tanárt, aki az első alkalommal bejött az órájára, teljesen ismeretlenül, letérdelt előttünk és elénekelte a Himnuszot. Nem volt többé kérdés, hogy hogyan viszonyuljunk hozzá a továbbiakban. Valójában nincs rossz emlékem semelyik tanárról. Mindig megvoltak a kisebb küzdelmeim, de azok inkább kedves emlékek mára. A társaimra pedig mindig jó szívvel emlékszem.

Több mint tíz év eltelte után a mai diákok számára milyen átadható tapasztalatom van? Vigyázzanak arra, hogy hogyan döntenek az életük felől, mert azért a helyzetért, amibe belekerülnek majd, csakis ők maguk lesznek a felelősök. Később nem okolhatnak senkit sem. Ha ezt felismerik, máris nyertek.

Itt tanult, most itt tanít

(Megjelent az iskolai diákújság 2008. tavaszi számában)

» *Ebben tanévben új mérnök-tanár érkezett hozzánk, Csicskó Tímea, aki 1998-2002-között itt volt magasépítő szakközepes. Ma mindössze 11 lány jár a suliba. Hasonló volt akkor is a helyzet?*

Úgy emlékszem, igen. Az osztályban hárman voltunk lányok, az iskolában talán nyolcan-tízen. De ez nem okozott konfliktust. Inkább az előnyét éreztem. Felértékelődnek ilyen esetben a lányok a tanárok és a fiúk előtt is. Többet várnak tőlük, jobban kell teljesíteniük, komolyabbnak kell lenniük, és ez jó, mert tartást ad, ösztönzi az embert. Sértő durva megjegyzést, beszólást, csak a legritkább esetben tapasztaltam.

» *Miért választotta a tanári pályát?*

Tizenegyedik osztályban gondoltam rá először, hogy megpróbálom a felvételit a mérnök-tanári szakon is. Szerettem idejárni középiskolába, kötődtem a szakmai tanárimhoz. Úgy érzem, nagyon sokat kaptam tőlük. Segítőkészek, felkészültek voltak. Érdekesnek, izgalmasnak találtam a munkájukat. Talán ezért kaptam hozzá kedvet.

» *Milyen tanárnak tartja magát?*

Kívülről nehéz ezt megítélni. Kevés is hozzá ez a néhány hónap. Azt hiszem, nem vagyok túl szigorú, erre nem is törekszem, de igyekszek következetes lenni. Szerintem ez a legfontosabb.

» *Melyek voltak a kedvenc tantárgyai diákként, és melyek ma tanárként?*

Régen az építéstant kedveltem meg a műszaki rajzot. Tanárként a kőműves tanulóknak tartott szakmai ismeret órákat szeretem a legjobban. A műszaki rajzot nagyon nehéz nekik tanítani, mert ott pontosságra, tiszta munkára van szükség, és ha ez nincs meg, akkor elvész a tantárgy szépsége.

» *Mások ma a diákok, mint 8-9 évvel ezelőtt?*

Bár ez nem tűnik hosszú időnek, mégis úgy látom, mások. Megváltozott az életszemléletük. Teljesen céltalannak tűnnek. Persze nehéz is teljesíteniük a követelményeket, hiszen az írás, az olvasás is sokaknak gondot okoz. Így, persze, hogy nem lesz öröm a tanulás. Más világ veszi ma körül a gyerekeket, csökkent a tudás, az iskola tekintélye.

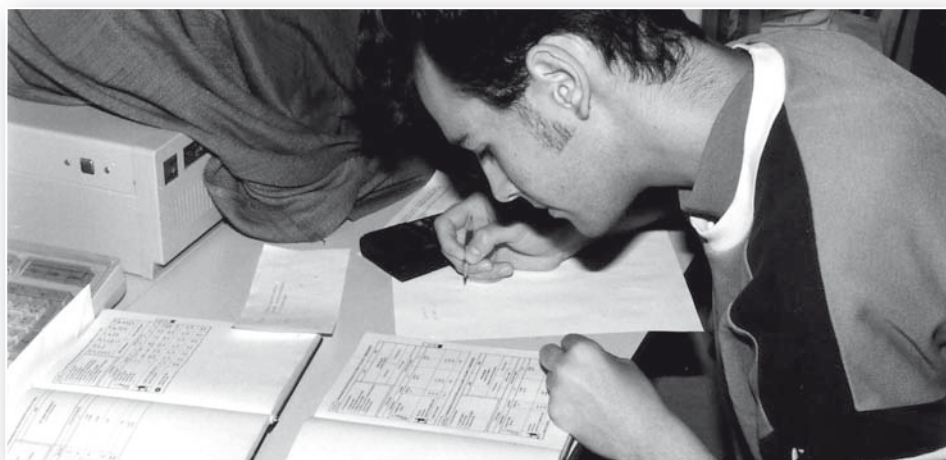
» *Ön szerint érdemes ma az építőiparban elhelyezkedni?*

Feltétlenül. Az építőipari szakmák hiányszakmák, kereslet van irántuk. Technikusként, mérnökként pedig a műszaki előkészítésben, a kivitelezésben sokféle izgalmas munkakör van. Ezekről akkor tudunk csak, ha már beleszagoltunk a szakmába. Azoknak ajánlom iskolánkat, akiknek van gyakorlati érzéke és szeretnek rajzolni. Az előrehaladásuk az akaraterejüktől meg a szorgalmuktól függ. Érdemes minél több szakmai versenyen elindulni. Ezen lehet tanulni a legtöbbet, és a helyezésekért felvételi pontok járnak, amik majd jól jönnek a továbbtanulásra.

(Balassa Piroska írása)

Osztálykirándulás 1990-ben. A legelső sorban jobb szélén Tallián György tanár úr, mellette Agócs Attila osztályfőnök.

„A legfontosabb, amit megtanultam, hogy egy kis ceruzacsonkkal is sikert lehet elérni, ha kitartással és elmélyültséggel párosul.” – Wirth Henrik technikus tanuló (1992)

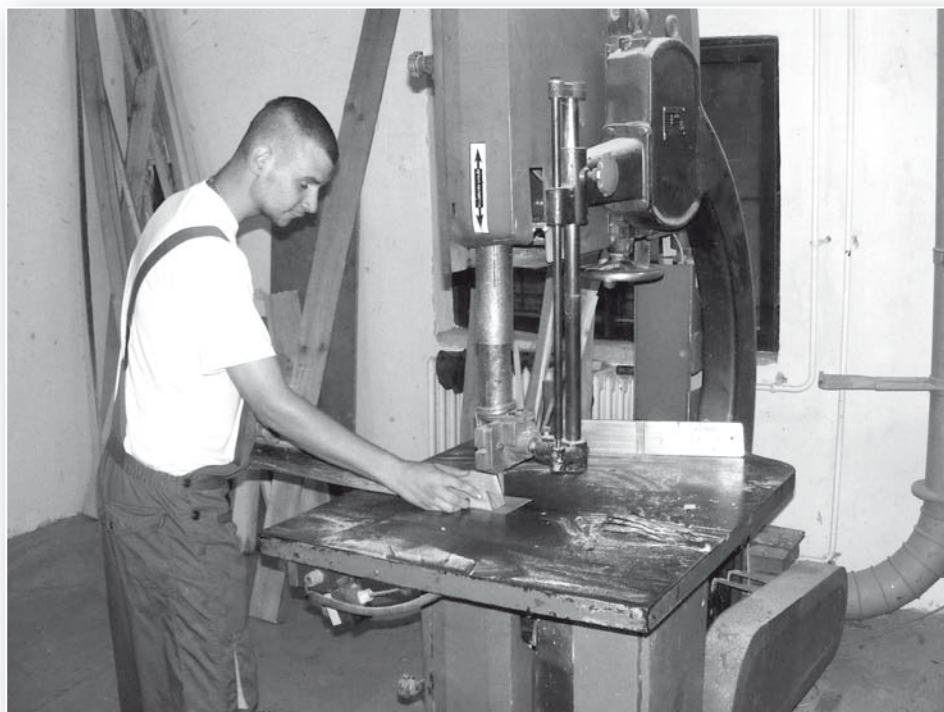
Farsangi Napok 1996. – Az akkor előadott Toldi paródiát sokáig emlegették. Az első lovas, Kovács István ma az iskola műszaki vezetője.

Osztálykép 1992-ből. Középen Stósz Éva osztályfőnök.

Osztálykirándulás Somogyváron 2008-ban. Osztályfőnök Marczali Ferenc.

Szelechmann Bence asztalos tanuló asztalos szalagfűrész gépen dolgozik (2010)

Diáknap 1992-ben. A fordított órán Ponikfor Zoltán igazgató úr „alkalmi” tanulóként felelésre jelentkezik.

Farsangi felvonulás 2008-ban. A képen látható fiúk legtöbbje tagja volt a kollégium néptáncsoportjának, amelyet Józsa László tanár úr vezetett.

ISKOLÁNK SPORTÉLETÉRŐL

Őskor – Hőskor – Újkor

1992 óta dolgozom az iskolában, így az eltelt 25 évből közvetlen rálátásom 20 év sportéletére van. Az első öt esztendő aztán annak minden nehézségével az őskornak nevezném. Aztán a sportcsarnok átadásával alapvetően megváltoztak az iskolai sportélet feltételei, akkor kezdődött a hőskor. Újkorunk az első labdarúgó osztály indulásától eltelt időszakot tekinthetjük.

» Az őskorról

Mivel ekkor még fedett tornacsarnok nem volt, télen-nyáron a honvédség Táncsics sportegyesületének iskolánk melletti szabadtéri létesítményeit használták. Ez egy salakos futópályával körülvett füves focipálya, egy salakos focipálya, valamint a lelátó mögötti betonos kispálya volt.

A tornaórákat mindig a szabadban tartották, a diákok hoztak melegítőt, de ha nem, az sem jelentett gondot, és nem volt kérdés, hogy hideg van vagy meleg. Talán ennek az edzettségnek volt a hozadéka, hogy a márciusban megrendezésre kerülő mezei futóversenyeket szinte mindig megnyerték.

A szeptemberi iskolakezdés első tornaóráinak jó hangulatú, közösségépítő programja volt, hogy rendbe hozták, kigazolták a salakos pályát és a salakos futópályát. Ez egyébként a hőskorra is jellemző volt, ám egyre kisebb lelkesedéssel végezték a munkát.

» A hőskorról

1992-ben átadták a sportcsarnokot, és ez alapvetően megváltoztatta az iskolai sportéletet. Változatosabbá, színesebbé válhattak a testnevelés órák, bővült a sportágak száma.

Megalakult az iskolai kosárlabda csapat, amellyel a megyei diákolimpián döntőt játszhattunk, magunk mögé utasítva olyan iskolai csapatokat, mint a

Gépész vagy a Táncsics, amelyek akkoriban uralták a középiskolai kosárlabdát. Ezzel párhuzamosan megjelent a kézilabda is. Az amatőr bajnokságban országos döntőbe jutottunk.

A változatos és minőségi sportélet létrehozásában az is segített, hogy akkoriban magasabb volt a testnevelés óraszámja. Így több lehetőségünk volt a diákok motiválására, a tehetségek figyelésére. A tanulók hozzáállása is jobb volt. Ezt jelzi, hogy az akkori szakközepesekkel eljártunk úszásoktatásra, és soha semmi magatartási, fegyelmi gond nem volt, sőt uszoda után a szaunázás szabályait és örömeit is élvezhettük. A pozitív hozzáállást jelzi, hogy a hozzánk járó 2-3 röplabdás gyerek képes volt maga köré csapatot szervezni és elindulni a diákolimpián.

Atlétikában általában a futószámokban értünk el jobb eredményeket. A többi versenyszámban időnként volt egy-egy jobb helyezés, de mögötte nem volt tartós, igazi minőség.

Ebben az időben téli sítáborokat szerveztünk az iskolavezetés támogatásával, 20-25 fő részvételével. A nyári szünetekben pedig vándortáborozáson vettek részt a gyerekek, túráztak és táboroztak.

» Az újkorról

A labdarúgás a sportkollégium felépítésekor kezdett fontossá válni az iskolában. A labdarúgással majdan profi szinten foglalkozni kívánók először még a magasépítő és faipari szakközépiskolás osztályokba voltak beosztva, és tanultak szakmai tárgyakat is. Később a magasépítő és faipari szakmai órák helyett edzésen vettek részt, majd a 2004/2005-ös tanévtől elindítottuk az első labdarúgó osztályt. Ezeknek az osztályoknak a népszerűsége azóta is változatlan, folyamatosan magas az ide jelentkezők száma.

Ezzel egy időben sajnos leszűkült a sportágak köre, érdektelenné váltak a gyerekek, nem maradtak itt délutáni edzéseken, így elmaradtak az eredmények is. Mára az iskola sportéletében a labdarúgás uralkodik, annak is a profilét felé törekvő formája. Sportsikereink is innen származnak. Eddig 14 alkalommal rendezték meg a város középiskolái részvételével a labdarúgó Kapos Kupát. Tizenegyszer mi nyertük, háromszor lettünk másodikak. Az országos diákolimpián az V. korcsoportos (15-16 évesek) labdarúgó csapatunk volt már bronzérmes is, de rendszeresen az első hatban végzett. Még eredményesebbek vagyunk a Futsal tornákon: három évvel ezelőtt és tavaly is országos bajnokok lettünk.

Természetesen továbbra is részt vettünk más sportágak iskolai sportversenyein. A mezei futóbajnokságban a sok edzésnek, az erőnlétnek köszönhetően most is az országos döntőbe jutunk. Úszásból, atlétikából is volt néhány eredményünk, de ez a versenyző egyéni érdeme volt, nem állt mögötte az iskolai sportélet fedezete. Természetesen nem arról van szó, hogy az iskolai sportélet elszürkülésének a labdarúgás favorizálása az oka. Az utóbbi évek

olyan életmódváltozást, magatartásváltozást hoztak a fiatalok körében, ami mozgásszegény életmódot, tunyaságot eredményezett. Öt évvel ezelőtt fordult elő először, hogy buktatni kellett testnevelésből, mert a tanuló nem volt hajlandó részt venni az órákon. A bukások száma azóta évről évre növekszik. Néhány éve az iskolai focibajnokságra még minden osztály nevezett csapatot. Ma 5-6 csapat nevez a 28 osztályból. A sportcsarnokunkat minden délután használhatják a tanulók, – ezt nevezzük tömegsportnak – de nagyon kicsi az érdeklődés. A jövő feladata, hogy ezt a tendenciát megállítsuk, megfordítsuk, és a hőskorhoz hasonló élénk, eleven iskolai sportéletet teremtsünk.

Az országos futsal diákolympia aranyérmes csapata 2009-ben. A képen látható felkészítő tanárok: Takács Krisztián, Richter Sándor, Babos Csaba.

A kosárlabdázás alapjait gyakorolják testnevelési órán az új sportcsarnokban (1992)

A SPORTKOLLÉGIUMTÓL A LABDARÚGÓ AKADÉMIÁIG

Márton József pedagógus-edző, a labdarúgás szerelmese, iskolánkból a sportkollégium igazgatójaként ment nyugdíjba. Fiatal korában aktív labdarúgóként 43 élvonalbeli mérkőzésen játszott a Kaposvár NB I-es csapatában, majd a labdarúgás utánpótlás-nevelésében tevékenykedett. 1984-től a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskolában az első labdarúgó osztályt vezette, majd innen csábította át *Ponikfor Zoltán* az Építőbe, és megbízta az új sportkollégium vezetésével. Ma már ez a sportkollégium ad otthont a Kaposvári Rákóczi Bene Ferenc Labdarúgó Akadémiának. Ezzel az akadémiával *Márton József* álma is teljesült.

Felemelő érzés így nyugállományban visszaemlékezni, és értékelni azt a munkát, amely az Építőipari, Faipari Szakközépiskolában kezdődött, és napjainkban is tart, érzékelhetően nem is akármilyen szinten.

Életemet átszötte a labdarúgás iránti szeretet, tisztelet, alázat, hiszen a labdarúgásnak köszönhetem, hogy 1968-ban befogadott ez a város, megbecsült és boldoggá tett. Így nem volt kérdéses, hogy aktív labdarúgó pályafutásom befejeztével Kaposváron a labdarúgó utánpótlás-nevelés hatékony rendszerének kialakításáért kell tevékenykednem. Örömmel tettem ezt, hiszen testnevelő-tanárként, labdarúgóként és edzőként párhuzamosan készültem az aktív labdarúgást követő „civil” életre.

Szerencsés embernek mondhatom magam, hogy álmaim megvalósításában, nehézségeim áthidalásában egy emberként segédkezett a mindenkori környezetem. Szeretettel gondolok vissza a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskolában töltött évekre, az itt induló labdarúgó osztályokra, amelyekből ismert labdarúgók egész sora nőtte ki magát. A képzésnek ez a formája bizonyította Kaposváron létjogosultságát, hiszen ráépült az iskolákra, a sportosztályokra, és biztosította a folytonosságot. Jól tudtuk, hogy a minőségi labdarúgók neve-

lését a kiválasztás, képzés és a versenyeztetés határozza meg. A kiválasztásba az egész megyét, sőt régiót szerettük volna bevonni, ehhez azonban kellett volna egy labdarúgó-kollégium, ami akkor nem létezett. Így indokolt volt Ponikfor Zoltán igazgató felkérését 1995-ben elfogadnom, iskolát váltanom, hiszen a „nagy álmom” megvalósításának lehetősége rajzolódott ki. Elképze-
lésem nemcsak a város, de az egész megye, sőt a régió érdekeit is szolgálta. Az Építő szomszédságában lévő egykori sporttelep romokban heverő épületei helyére a város anyagi és erkölcsi támogatásával megkezdődött a sportkol-
légium építése. Közben füves pályákat építettünk, pályázat útján világítást kapott a centerpálya. Nagyon léptünk előre, és ez tovább ambicionált minket, egy komoly ifjúsági sportcentrum kialakítására. A munkához az is hitet és
erőt adott, hogy az akkor az élvonalba került Rákóczi FC csapatának huszon-
négyes keretében 19 fő saját nevelésű játékos volt.

1998 szeptembere mérföldkő az utánpótlás nevelésében. Átadásra került az Építő sportkollégiuma, beköltözhettek a labdarúgók. Megbízta a kollégi-
um vezetésével, amit nyugdíjba vonulásomig, 2008 júliusáig el is láttam.

Így utólag elmondhatjuk, hogy a kollégium létrehozása helyes lépés volt a döntéshozók részéről, hiszen gomba módra nőttek ki a tehetségek, akik most már az élvonalban szerepelnek. Aki közelről szemléli ezt a nagy türelmet, körültekintést követelő munkát, amely a kiválasztástól a képzésen át a kü-
lönböző korosztályok versenyeztetésével az élsportig tart, meggyőződhet ar-
ról, hogy a benne dolgozóknak minden nap nagy kihívással kell szembenéz-
ni. Ezért is kötelességem köszönetet mondani mindazoknak, akik segítettek munkámat. Kiemelten elismerést érdemel az Építőipari, Faipari Szakközépis-
kola vezetése, tantestülete és minden dolgozója, hogy felvállalta és napjaink-
ban is vállalja a tehetséggondozásnak ezt a formáját. Köszönet, hogy a labda-
rúgókat becsületre, sportszerűsége, emberségre nevelik. Az iskolában zajló munka minőségét jelzik a diákok eddigi sporteredményei, melyeknek trófeái az iskola állandó kiállításának tárgyai.

Az egykori Táncsics SE romos öltözőiből épül a sportkollégium

ARCOK AZ ISKOLAPADBÓL

Ebben az összeállításban három diákunkat mutatja be – három diák. Olyanok közül válogattunk, akik valamiben kiemelkednek társaik közül, akik sokat köszönhetnek az iskolának, de akiknek sokat köszönhet az iskola is, akikre büszkék vagyunk.

Walter Gábor

Szöllösi Dávid és a vágató csikós

Tudtam, hogy *Szöllösi Dávid* negyedikes faipari szakközépiskolás iskolatárunk jól rajzol, festeni is szokott, mégis meglepődtem, amikor megtudtam, hogy Dávidnak kiállítása nyílt a Tánacsics Mihály Gimnáziumban. A kiállítás meghívóján az a festménye volt látható, amelyik az egész kiállítás egyik legnépszerűbb darabja is lett: egy csikós áll a vágató lovak hátán.

Megkértem Dávidot, meséljen egy kicsit magáról és képeiről.

„A festéssel négy éve ismerkedtem meg, mikor a testvérem a Tánacsicsba került. Ott fedezték fel a képességeit. Meghívták, hogy ha van kedve, járjon szakkörre.

Később ez nekem is megtetszett, és megengedték, hogy én is járhassak. Szépen lassan én is beletanultam. Nagyszüleim rajztanárok voltak és a szüleim is mellettem állnak. Sajnos mostanában kevesebb időm van festeni, mert készülök az érettségire.

Kedvenceim a tájképek, városképek. Emberi alakot nagyon ritkán festek. Szerintem az a legnehezebb. Érdekességként elárulhatom, hogy a meghívón látható képen a lovak hátán álló csikós alakja készült el először, és úgy festettem alá a lovakat.

Példaképeim *Székely Bertalan*, *Munkácsy Mihály*, *Szinyei Merse Pál* és más régebbi realista festők. Sok ihletet kapok a műveiktől. Legtöbbször az árnyékolást és a színeket nézem meg, és apróbb részleteket lesek el a nagyok képeiről. Régebben előrajzoltam a képet, mielőtt festettem volna. Most már csak az épületeket rajzolom meg előre.

Körülbelül 100 képet festettem eddig. Egy kis nyolcszor nyolc centiméteres kép elkészítése egy napot vesz igénybe, egy nagyobb képen akár három hétig is dolgozom.

A közeli jövőben a festészet egyelőre csak hobbi marad, elsősorban a műszaki egyetemi továbbtanulásom foglalkoztat.”

Kiss Máté

Farkas Viktor örül, hogy itt tanulhat

Farkas Viktorral beszélgetve egy olyan embert ismerhettem meg, aki szereti a tanult szakmát, és szeret az Építőbe járni. Először arra kértem, meséljen arról, hogyan került ide és milyenek voltak az első évek.

„Ezen az iskolán kívül megjelöltem még egy sulit Keszthelyen, az is egy asztalos iskola volt. De amikor ide jöttünk nyílt napra és körbevezettek minket, egyből megszerettem ezt az iskolát, nagyon otthonosan éreztem itt magamat. Hogy miért akartam asztalos lenni? Ez nagyapámról maradt rám, igaz, ő nem volt kifejezetten asztalos, inkább ezermesternek nevezném, de ha megkérték, hogy csináljon, mondjuk egy szerszámnyelet, akkor szívesen megcsinálta.

Először szokatlan volt új környezet, de hamar belerázódtam. Sokan mondják, hogy az Építő gyűjtő-suli, de ez engem nem nagyon zavart. Én a szakma miatt jöttem, és nem bántam meg, örülök, hogy ide járhatok, és szerintem ez egy remek iskola. Az osztályban a srácokkal szép fokozatosan összebarátkoztunk, megismertük egymást. Persze voltak összezőrdülések, de mostanra már olyanok vagyunk, mint egy család. Kár, hogy ez csak a negyedik évre sikerült. A tanulmányi eredményem egészen jó. Lett egy négyesem, a többi ötös. A szakmunkásvizsga után még érettségizni szeretnék, valószínűleg azt is itt. Már csak azért is maradnék, mert itt lehet foglalkozni fafaragással is. Utána arra gondoltam, hogy nyitok egy kis asztalos műhelyt, csak az nagyon sok pénzbe kerülne, igaz, ha beindulna, akkor egykettőre visszajönne az ára. Van egy másik: tervem is: íjakat készítenék, amit az egyik ismerősünk tanított nekem. Nála tanultam meg a fafaragást is. Szívesen tanulok mindent, ami a fával kapcsolatos. Még eléggé kezdő vagyok, de a fafaragáshoz is vannak ötleteim, csak ehhez is sok idő és pénz kell. Sokat kellene a rajzot gyakorolni, mintákat kutatni. Most régi faragásokról meg az internetről szerzek ötleteket a mintákhoz.

Főiskolára nem akarok menni. Édesanyám azt szeretné, hogy a technikumot még végezzem el. De én falusi ember lévén jobban szeretnék már otthon dolgozni, mint idegenben tanulni.”

Orsós Csaba története

Csaba osztálytársam. Igaz, még csak egy éve. Asztalos szakmunkásvizsga után a 11. évfolyamon került az osztályunkba. Csabát mint végzett asztalost és mint a fafaragó szakkör oszlopos tagját felkérték, hogy legyen tagja annak

a tanárokból és diákokból álló kis csapatnak, amely arra vállalkozott, hogy az általános iskolákban osztályfőnöki órákon és szülői értekezleteken népszerűsíti az Építőt, hogy minél több 8. osztályos jelentkezzen hozzánk továbbtanulni. Ezekre a népszerűsítő látogatásokra mindig vitt magával néhány faragást is. De innen mesélje ő a történetet.

„Az egyik általános iskola nyolcadikos szülői értekezletére egy általam készített ékszeres dobozt vittem. Lássák, hogy nálunk a szakkörön ilyeneket is lehet készíteni. Miközben néhány szót mondtam magamról és az iskolánkról, körbe adtam a dobozkát. Röviden felidéznek néhány reakciót.

Az első szülő kézbe veszi, szinte rá sem néz, adja is tovább. A következő hosszasan szemléli, láthatóan tetszik neki, több kérdést is feltesz: Mennyi ideig tart egy ilyen megfaragása? Mivel faragok? Mikor kezdtem? A harmadik szülő megjegyzi, hogy szerinte ez egy sorozatban készített termék, nem egyedi munka. Nem hihető, hogy kézzel készült, és főleg nem általam, mert akkor benne lenne a nevem vagy legalább a monogramom.

Azóta sem hagy nyugodni ez a megjegyzés. Miért nem hitték el, hogy azt a dobozkát én csináltam? Miért nem véstem bele a nevem, Orsós, vagy akár a teljes nevem: Orsós Csaba? Miért? Mert szerintem a név felesleges, a tárgy mondanivalója, szépsége a fontos, nem az, hogy ki csinálta. Írjam rá a nevem, hogy utána azt mondják: ahhoz képest, hogy cigány, egész jó? Igen, mondjuk ki: a nevem alapján azonnal a cigány származásom kerülne előtérbe, és nem a tárgy, amit készítettem. A világ előítéletekkel van tele. Megítélnék, még mielőtt megismernék a jellemed, azt, hogy ki vagy.

Egyébként úgy döntöttem, hogy a jövőben minden munkámon ott lesz a név: Orsós Csaba. Én így akarok küzdeni, az előítélet ellen.”

TÜCSÖK ÉS BOGÁR

A tanári pálya derús oldalához tartoznak a tanulói bakik, tévesztések, elszólások, a felületes tanulásból következő rossz fogalmazások. Stósz Éva történelem tanárnő évtizedek óta gyarapodó gyűjteményéből válogattunk, kiegészítve azt egy nemrég írt irodalom dolgozat gyöngyszemeivel.

Mi jellemzi a házi rabszolgaságot? Ha a gazdagnak melege volt, fürdővizet készített és pálmalevéllel legyezték.

Kik a jakobinusok? A Szent Jakab kolostorban tartották üléseiket, ahol Jákob rabbi beszélt nekik.

Ki mondta, hogy utánam az özönvíz? Noé.

Hunyadi János képtelen volt meghátrálni a török előtt.

Mi az anglikán egyház lényege? VIII. Henrik annyiszor nősült, ahányszor akart. Lefejezte a nőit.

Rákóczi Ferenc menekülés közben a Rodostóba fulladt.

A magyarok szálláshelyei: Etelköz, Léva köz, Losonc köz...

Görögországban bevezették a cserépedényes szavazást.

Nagy Sándor Macedóniában végezte el dolgát..

Mi a görög gyarmatosítás? Minden katonát összeházasítottak.

Hunyadi Mátyás génjeibe hordozta a törökverést.

Az apródok fizikumát jelképezte az, hogy Toldi csak meg akarta őket legyinteni és azonnal szörnyethaltak.

A francia forradalomban a nők nagy szerepet játszottak, elmentek a palotába letarolták a téli kertet, és letépdelt és kitépett virágokkal jöttek ki, és beálltak a nemzetőrök közéjük, fegyelmezni őket.

Mi volt Gömbös Gyula programja? Az álmoskönyv.

Amerikát és a Szovjetuniót a vasból készült függöny választotta el.

Az első triumvirátusnak 49 tagja volt.

Magyarországon kettős honfoglalás volt László Gyula vezetésével.

Mit nevezünk vérszerződésnek? A hét vezér egyesül.

Mi a prosektió? Lányok futtatása.

Kiket nevezünk eretnekeknek? A sírrablókat, akik ereklyéket fosztogatnak.

Arany János Toldi estéjéről: A Budáról induló szekért, melyet az öreg vitézt viszi vissza Nagyfaluba, fáklyás kíséret kíséri vaskoporsóban. És a Nagyfaluba érve egyszer csak eltűnik a semmiségbe, a nagy sötétségbe a szekér. Ezért a mű záró része ugyanaz, mint a kezdet, a Nagyfaluból indul a mű és azzal is zárul.

Budán mikor kiállt a nép elé, hogy majd ő legyőzi az olaszt, kinevették vészes kinézetű külseje és rozsdás fegyverei láttán. De ez csak látszat volt, megőrizte régi erejét és legyőzte az olaszt. Lajos király ennek hallatán visszafogadta Toldit, akit azért küldött el, mert ocsmárolta az udvar új olaszos fényét, szokásait és már képesnek találta magát arra, hogy elfogadja ezeket.

Arany balladaköltészetéről: A második részben vacsoráznak és közben jön egy „fehér galamb” (ősz bárd) szembesíti a királyt tetteivel. A mű végén Edward megbolondul és elmenekül.

Ágnes asszony azóta is a lepedőjét mossa, mert véresnek látja. Pedig már hófehér és a sok mosástól tönkrement.

A balladában keverednek népköltészeti, epikai és lírai elemek. Arany a skót és székely népballadák mintájára írta sajátjait, amik drámai jellegűek, tükrözve a költő múltját.

BALLAG MÁR A VÉN DIÁK

Az iskolai szalagavató és a ballagás a legszebb diákünnep. Nagyban hozzájárulnak az iskola arculatához, „énképéhez”, az iskolai közösség erősítéséhez. Az építő szalagavatókat kényszerből sokáig külső helyszíneken rendeztük. Kezdetben az ifjúsági házban, majd hosszú évekig a METESZ székház díszterme volt a helyszín. Itt sajnos visszatérő gond volt a zsúfoltság, a helyhiány. Néhány éve a szalagtűzőket a sportcsarnokunkban tartjuk. Talán ez hagyománnyá is válik. A ballagások jó idő esetén kényelmesen megrendezhetők voltak a sportpálya szélén, majd a hátsó iskolaudvaron, de ha esett, beszorultunk az aulába. Az iskolai emlékezet őriz ezekről az ünnepekről néhány emlékezetes pillanatot: nagy sikerű tanár-paródiákat, jeleneteket, egy-egy szavalatot, búcsúzó beszédet. A fényképek mellett egy rövid szövegválogatással idézzük fel az ünnepi pillanatokot.

Építő! Én így szeretlek!

Elhangzott az iskola szalagtűző ünnepélyén 2010 februárjában

Nincs karikás ostrom, nem vagyok betyár, és nem hordok bő gatyát. Nem rejtem az arcom a kapucni alá, nem vagyok hungarista, és a vitában a legfőbb érvem nem a baseball-ütő. Nem esik jól, ha összesúgnak a hátam mögött, amikor meghallják, hogy a Cseri úton, az Építőben tanulok.

Büszkén gondolok rettenthetetlen tanárainkra, akik még mindig közénk merészkednek, szakoktatóinkra, hogy megőrzik testi épségünket.

Szeretem a nagyszüneteket, Babi nénit a büfében, meg szeretem a délelőtti hóesést, mert olyankor hazaengednek.

Itt tanulok Kaposvár szívében; a környékünk csodálatos, mi vagyunk a császárok, és igenis: nálunk tanítanak a világ legcsinosabb tanárnői. Építő! Én így szeretlek.

Részletek ballagási búcsúzó beszédekből

» Ha újra 14 éves lehetnék

A köszönet után engedjék meg, hogy hangosan és őszintén elgondolkodjak az elmúlt évekről.

Ha Isten egy pillanatra elfelejtené, hogy én már 18 éves vagyok, és újra 14 éves lehetnék, akkor vajon mit tennék másként, és mit őriznék meg ebből a négy évből?

Amikor bekerültem ebbe az iskolába, elhanyagoltam a tanulást, mert akkor itt az órán hallottakból is meg lehetett élni. De mára már kiderült, hogy ez kevés, és most már hiába próbálok leülni tanulni, nehezen megy. Most itt van a sok érettségi tétel, és most iszom meg a levét az elmúlt évek hibáinak. Tanulás helyett inkább eljártam dolgozni. Ez akkor sokat jelentett nekem, mert úgy éreztem magam, mintha egy kereső felnőtt lennék és ez nagyon jól esett. Anyukámék akkor is mondták, hogy fontosabb lenne a tanulás, de én leintettem őket.

Most már én is rájöttem, hogy ez így nem volt jó.

» Mi van a tarisznyában?

Mi van a ballagási tarisznyában? – Teszik fel ilyenkor a kérdést? Tudás, ismeretek, és a tanulás fontosságának a felismerése. Mi van a tarisznyában? Felelősségérzet. Az a tudat, hogy felelősek vagyunk szavainkért, tetteinkért, társunkért, felelősek vagyunk családunkért, a hazánkért. Mi van a tarisznyában? A jövőnk, a kenyérünk, a munkánk, amihez itt kaptuk meg az alapokat. Mi van a tarisznyában? Örömök és csalódások, sikerek és kudarcok, dolgozatok, felelések, nyári vakációk, téli havazás, megbánt szó, megbántott barát, a diákélet.

» Ez az Élet mostanság eléggé műveletlen is

Az a szalag, amit néhány perc múlva feltűzünk ruhátokra, kiemel közülünk benneteket. Jelzi, hogy próbatétel előtt álltok, lezárul életetek egy szakasza, és vár benneteket a nagybetűs Élet! Valóban, itt van már, egészen közel. Vár benneteket! Talán nem is messze innen, a Fehér Orrszarvúhoz étterem sarkánál álldogál. Hívogat beljebb az étterembe. De vigyázzatok! Ne siessetek, ne rohanjatok hozzá felkészületlenül! Előbb nézzetek körül, hová hívogat, mit akar tőletek. Nézzétek meg a cégtáblát! Még az orrszarvú szót sem írták helyesen! Valljuk meg, ez az Élet mostanság eléggé műveletlen is.

Ez az Élet kétarcú teremtés. Hamar átejt, lóvá tesz, ha felkészületlenek vagytok. Először elkápráztat, aztán ellök magától. Azzal hiteget benneteket, hogy tudás nélkül, munka nélkül, szorgalom nélkül is lehet boldogulni. Ne higgyetek neki! Legyetek felkészültek, legyetek igényesek az Élettel szemben, de magatokkal szemben is!

Összeállítás végzős diákok gondolataiból

(Megjelent az iskolai diákújság 2009. májusi számában)

„Rá kell döbbernünk, hogy csak most jön a neheze!”

„Négy év hosszú idő, amely alatt az ember sok barátra tett szert és rengeteg tapasztalatot szerzett.”

„A Cseri utat, az órák hangulatát, az itt szerzett barátokat és jó emlékeket biztos sokáig fogom emlegetni.”

„Jó volt az iskola színeiben focizni, és sok dicsőséget hozni az iskolának.”

„Nem sok minden van a tarisznyámban, mert nem sokat tanultam. Felesleges ennyit tanítani, a szakmát úgysem itt tanuljuk meg, hanem a munkahelyen.”

„Amit szeretnék elfelejteni, az a sok rossz jegy.”

„A szorgalmam sajnos megcsappant, mikor láttam a többieken, hogy nem viszik túlzásba a tanulást. Így aztán elkezdtem lazulni én is. De tanultam a hibámból, és rájöttem, hogy kár volt elszürkülni.”

„Azt minél gyorsabban szeretném elfelejteni, ahogy egyes tanárok kivételeznek. Valakiről kialakítanak egy képet, és akármit teszel ellene, próbálsz megváltozni, nagyon nehéz, nem értékelik.”

„Azt tanácsolnám, hogy mindig legyenek emberségesek egymással... az én tarisznyámban csak egy-két dolog van, de szerintem ezek a legfontosabbak: emberség, tapasztalat, tudás... A jövő mindenkinek bizonytalan, de a tarisznya tartalma segít a helyünk megtalálásában.”

„Én örülök, hogy vége ennek a négy évnek, mert nem kaptam elég inspirációt.”

Ballagás 1992-ben. Az ünnepséget akkor a sportpálya szélén tartották.

Ballagás 2011-ben az aula északi oldali iskolaudvarán. A 3/13/3-as osztály osztályfőnöke Dakos László tanár úr volt.

TESTVÉRISKOLAI KAPCSOLATAINKRÓL

Csíkszeredától Eszékig

Az elmúlt évtizedekben több külföldi szakmai kapcsolatot építettünk ki: Erdélyben, a csíkszeredai *Kós Károly Építőipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző*, Lengyelországban a czestochowai *Zespól-Szkól Samochodowo-Budowlanych*, Horvátországban az eszéki *Graditeljsko-Geodétska Škola*, Franciaországban a nantesi *Lycée Professionnel Francois Arago* iskolával. Az utolsó két tanévben pedig az Apáczai Közalapítvány Határtalanul! pályázati programjának segítségével kétszer is jártunk összesen ötven tanulóval a Vajdaságban, és szoros kapcsolat alakult ki a szabadkai *Politechnikai Iskolával*.

„Magyar, lengyel, két jó barát”

Lengyelországi testvériskolánk *Chestochowában* található. A kapcsolat 1998-ban kezdődött. Célja az volt, hogy a két iskola tanárai és diákjai megismerjék egymás kultúráját, szakképzési gyakorlatát. Tavasszal mi utaztunk Lengyelországba, ősszel ők jöttek hozzánk. Az utazó csoport hat diákból, egy tolmácsból és egy kísérő tanárból állt. A legutóbbi, 2011. szeptemberi lengyelországi utazásnak külön érdekessége volt, hogy három ország hasonló képzést folytató iskolája találkozott egy nemzetközi program keretében. A program elnevezése: Cogito, ergo sum! Gondolkodom, tehát vagyok! Tanulóink a vendéglátó lengyel és egy litván iskola diákjaival vetélkedhettek, és az első helyen végeztek. Különösen nagy sikert aratott a Lengyelországot bemutató multimédiás programunk.

A 2008 áprilisában kiutazó diákcsoport egyik tagja, *Püspöki Barna* magasépítő szakközépiskolás így írt úti élményeiről az iskolaújságba: „A lengyel iskola majdnem kétszer akkora, mint a miénk, 1300 tanulója van. Az építészet mellett számítástechnikát és autószerelést is tanítanak. Érdekes kiránduláso-

kat szerveztek számunkra. Megnéztük a város egyik nevezetességét, a Jasna Gora kolostort, jártunk a wieliczka-i sóbányában, emlékezetes marad a Krakóban töltött nap.”

Öt nap a Délvidéken

*Összeállítás a kiránduláson résztvevő diákok útinaplóiból
(Ez volt 2010 júniusában az első délvidéki utazásunk)*

Nagyon örülök, hogy részt vettem ezen a kiránduláson. Nem gondoltam volna, hogy ennyire felkelti az érdeklődésem egy templom vagy egy műemlék, mint ahogy ez megtörtént. Mikor elindultunk, még nem is gondoltam bele, hogy egy kihívás is lesz ez számomra. Elég nyitott leszek-e, tudok-e mindenre figyelni? Az öt nap alatt rengeteg érdekességre hívták fel a figyelmünket, sokszor csak kapkodtuk a fejünket. Különös élmény volt, amikor Tornyoson meglátogathattuk egyik délvidéki iskolatársunkat, megismerhettük, hogy hogyan él itt egy magyar család. Felejthetetlen marad az a kedves, szíves fogadtatás, ahogy vártak.

Másik nagy élményem az óbecsei ortodox, vagyis görögkeleti templom volt. Még sosem láttam ilyen templomot. Elkápráztatott a sok kép, díszítés. Egészen más volt a templom belső elrendezése, mint amelyeneket eddig láttam.

* * *

Minden napnak megvolt a maga érdekessége, különleges látnivalója. Az esték is nagyon jó hangulatban teltek. Néhány szabadkai magyar fiatallal jó barátságba kerültünk. Szabadka nagyon közel van a magyar határhoz. Valamivel nagyobb város, mint Kaposvár. Ott egy hozzánk hasonló szakközépiskolával vettük fel a kapcsolatot. Az iskola diákjainak kétharmada szerb, egyharmada magyar. Három szakágot lehet tanulni náluk: magasépítészetet, kertépítést és nyomdászatot. Itt főleg arról beszélgettünk a magyar diáklányokkal, hogy milyen a viszonyuk a szerbekhez.

* * *

Nagybecskereken szerencsénk volt, éppen szerb-magyar válogatott férfi kézilabdameccset rendeztek a városban, és az első félidőt megnéztük. Különös izgalmat jelentett a szurkolásban, hogy szerb közönség között ülve szurkolunk a magyar válogatottnak.

Nagy élmény volt közlőrlő látni, milyen magyarnak lenni egy idegen országban. Az ő problémáik számunkra szinte felfoghatatlanok. Északabbra még

elég sokan beszéltek magyarul, ahogy haladtunk délre, már egyre kevesebben. Azt hallottuk, hogy a szerbek nem nagyon szeretik a magyarokat, ennek ellenére nem tapasztaltuk, hogy bárhol is megpróbáltak volna átvágni. Sőt, mindenhol kedves, udvarias fogadtatást, tapasztaltunk a szerbek részéről.

Kovács Margit

Testvérek vagyunk!

Iskolánk csíkszeredai kapcsolatáról

A XX. század sok fájdalmat, szenvedést hozott a magyarságnak. Szétszaggatott országot, háborúkat és diktatúrát, megszállást, egy megtaposott, meggyötört nemzetet. A 80-as évek vége forradalmi változásokat ígért Közép-Európában. Félelemmel, izgalommal és reményekkel telve figyeltük a romániai eseményeket.

Iskolánk igazgatója tagja volt annak a kaposvári csapatnak, amelyik 1990 januárjában elindult Székelyföldre, hogy segítséget, élelmiszert vigyenek az ott élő nehéz sorsú, nélkülöző embereknek. Nagy szeretettel fogadták a kaposváriakat. Kaposvár önkormányzata a csíkszeredai iskolákkal vette fel a kapcsolatot, és támogatta azokat a törekvéseket, hogy barátságok szövődhessenek a hasonló intézmények diákjai és tanárai között. Testvériskolánk a csíkszeredai Kós Károly Építőipari Líceum lett.

Számomra ez különösen izgalmas volt, mert már főiskolás korom óta rendszeresen jártam Romániába a tiltások és a nehézségek ellenére is. Mámorító érzéssel gondoltam arra, hogy szabadon, szorongás nélkül kelhetünk át a román-magyar határon, ha meg akarjuk látogatni barátainkat, rokonainkat. Boldogan vártuk a találkozást az erdélyi kollégákkal. Most is érzem azt az örömet, boldogságot és izgalmat, amikor megpillantottuk iskolánk előtt az 50-es éveket idéző román autóbust 1990 tavaszán. Nyitott szívvel, szeretettel vártuk őket és ők nyitott szívvel, szeretettel jöttek. A hosszú utazás során elcsigázott emberek néhány perc múlva már önfeledten viszonzták baráti közeledésünket. Pillanatok alatt úgy éreztük, mintha régi kedves ismerőseinkkel találkoztunk volna újra. Ezt nem csak én éreztem, hanem mindenki, aki jelen volt. Sokszor felidéztük ezt az érzést találkozásaink során az elmúlt évtizedekben. Szeptemberben a mi mentünk Csíkba. Felejthetetlen volt, amikor először megpillantottam az őszi Hargitát. Elhatalmasodott rajtam az érzés, hogy haza érkeztem, a gyönyörű táj az enyém is, része vagyok én is. Nem csupán vendég vagy idegen, aki megcsodálja.

Rendszeressé vált, hogy minden számunkra fontos iskolai eseménynél együtt ünnepelünk. Az együttműködési programunknak megfelelően az

egyik évben ők töltötték nálunk a szakmai gyakorlatukat a következő évben pedig a mi tanulóink utaztak Erdélybe. Közös kirándulások tettünk a Gyilkostónál, a Balatonon, Erdély és Magyarország csodálatos tájain. Közösen borozgattunk a szekszárdi pincékben. Részt vettünk a csíksomlyói búcsún, együtt köszöntöttük könnyes szemmel a nosztalgia vonatot Gyimesbükkön, ami a magyar nemzet újraegyesítését is szimbolizálta a történelmi Magyarország határán. Alig volt olyan év, hogy ne találkoztunk volna. Az évek alatt gyűjtött közös élmények összekovácsoltak bennünket és barátságunk egyre mélyült. Bízom benne, hogy ez a mély barátság a két iskola között megmarad, nemzedékről - nemzedékre száll. Azt kívánom, hogy fiatal kollégáink és diákjaink közül minél többen találjanak barátokat Csíkszeredán, hogy gyökeret verjen bennük az érzés: valóban testvérek vagyunk.

Ponikfor Zoltán

Barátság a fegyverek árnyékában

Húszéves az eszéki testvériskolai kapcsolatunk

Engem egy kicsit szomorúvá tesz, mert hazánk és a térség zaklatott történelmi, politikai viszonyait jelzi, hogy akár a csíkszeredai, akár az eszéki iskolai kapcsolatunknak háborús és forradalmi körülmények között kellett megszületnie.

1991 decemberében megszólalt a telefonom és Szabados Péter, Kaposvár akkori polgármestere arról tájékoztatott, hogy a délszláv háború, az eszéki harci események miatt az eszéki építőipari iskolai diákjai és tantestülete Magyarországra menekült, és Nagyatádon a régi orosz.laktanyában lettek ideiglenesen elhelyezve. Arra kért, látogassam meg őket és nézzem meg, tudunk-e abban segíteni, hogy a diákok a tanévet, a tanulmányaikat tudják folytatni.

Nagyon lehangoló körülmények fogadtak. Nem volt kérdés, hogy segítenünk kell. Mivel akkor az Építő is helyhiánnyal küszködött, a város a Gyergyai kollégium tanulószobáiban oldotta meg az eszéki tanulók délelőtti oktatását. (ma ez a Gépész kollégium). Mintegy négy-öt osztálynyi diák egy évet töltött így itt. Ehhez mi elsősorban szakmai tanítási segédeszközöket biztosítottunk az eszéki kollégáknak. Nagyon sokat találkoztam akkor ezekkel a gyerekekkel. Láttam az arcukat, a félelmet, hogy otthon Eszéken és környékén harcok voltak, és nem tudták, hogy mi van az otthon maradt szüleikkel.

A tényleges kapcsolatfelvétel a két iskola között a visszaköltözés utáni időszakban történt meg. Ami addig volt, az a segítségről szólt, a kapcsolat utána kezdődött. Évente volt csereutazás, nyári gyakorlatra mentek a diákjaink, ők is jöttek egy-egy szakmában egy-egy hétre. Iskolai ünnepekre is meghív-

tuk egymást. Ez az élénk viszony 2006 után szűnt meg, elsősorban az anyagi fedezet hiánya miatt.

Ettől függetlenül azonban a baráti szálak nem lazultak. Gondolnak ránk, hiszen minden ünnepi alkalomra küldik a jókívánságaikat. Ezt a nem szűnő baráti érzést jelzi, hogy arról kaptunk nemrég értesítést: az önálló Horvátország megalakulásának 20. évfordulós ünnepségein ránk, kaposváriakra is számítanak, kapcsolatunk 20. évének megünneplésére is készülnek.

Lengyelországi kiránduláson az építősök 2008-ban

Délvidéki kiránduláson 2010-ben. A csoport Eleméren Kiss Ernő aradi vértanúra emlékezik.

Délvidéki kirándulás 2011-ben az aracsi pusztatemplomnál

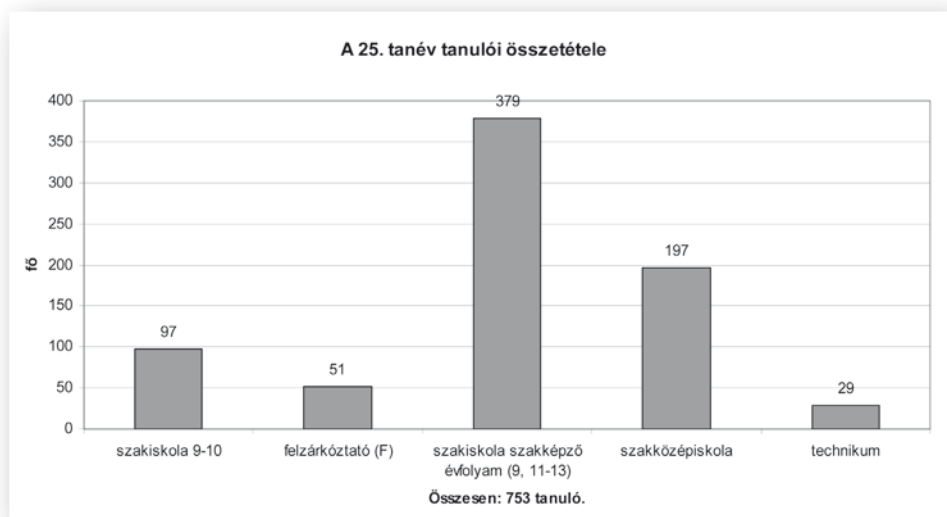
Kirándulás Erdélyben. A csíkszeredai kollégákkal a mádéfalvi emlékműnél.

A 25. TANÉV A SZÁMOK TÜKRÉBEN

Milyennek látszik iskolánk jelene a számok tükrében? A 25. tanév (2010/2011) néhány kiragadott statisztikai adatát mutatjuk be az alábbiakban némi magyarázó megjegyzéssel kísérve.

» 1. A tanulók létszáma a 2010/2011-es tanévben

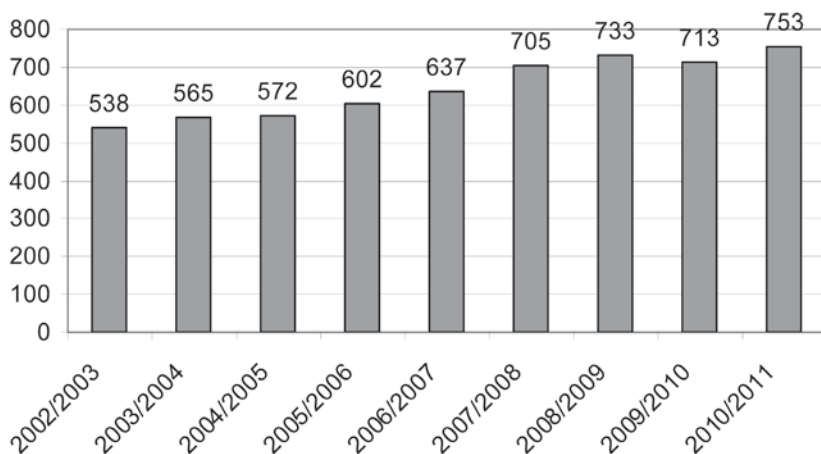

Az elmúlt évtizedekben 330 és 800 fő között változott a tanulói létszám. Az első öt tanév gyors növekedése után 600-700 fő közöttire állt be tartósan ez a szám. A jövőben a demográfiai helyzet, a szakképzés rendszerének változása és más ok miatt is jelentős, 200 fő körüli csökkenés várható, tehát az iskola létszáma 500 fő körül lesz.

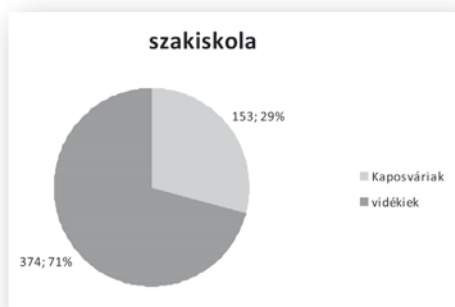
A tanulói létszám és a pedagógus létszám évenkénti növekedése az első öt tanévben

1986 – tanuló: 401 fő	pedagógus: 34 fő
1987 – tanuló: 413 fő	pedagógus: 38 fő
1988 – tanuló: 431 fő	pedagógus: 42 fő
1989 – tanuló: 550 fő	pedagógus: 48 fő
1990 – tanuló: 660 fő	pedagógus: 57 fő

Tanulói létszám (az októberi statisztikák alapján)

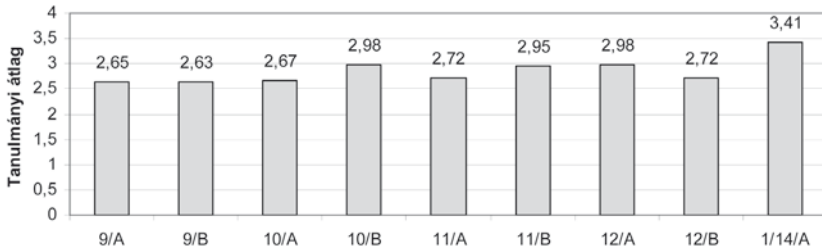
» 2. A tanulók összetétele a lakóhelyük szerint a szakiskolai és a szakközépiskolai tagozaton

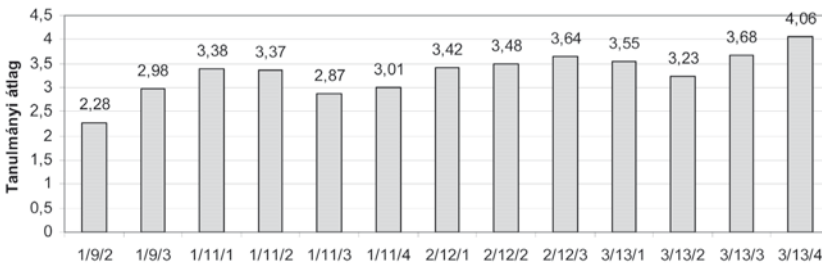
A két diagramból egyértelműen kiderül, hogy iskolánk tanulóinak 30%-a kaposvári. A többiek főként a megye más településeiből járnak be, illetve mintegy 80-an kollégisták. Ez a megoszlás a korábbi élvекre is jellemző volt és iskolánk egyik sajátosságának tekinthetjük.

» 3. Tanulmányi eredmények

Tanulmányi eredmény a szakközépiskolai tagozaton (2010/2011-es tanév II. félév)

Tanulmányi eredmény a szakképző osztályokban

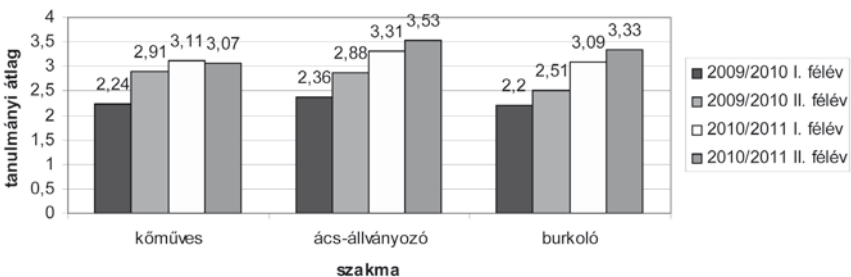

A szakközépiskolai tagozaton a technikus tanulók eredményei a legjobbak. Általában is elmondható, hogy a magasabb évfolyamokon jobbak az eredmények. Ez különösen igaz a szakképzős évfolyamoknál.

A bukások száma a 9. osztályokban a legmagasabb. Volt olyan év, amikor a bukottak száma a 9. orientációs osztályban a 40%-ot is meghaladta.

Érdekes megfigyelni, hogy a hiányszakmák ösztöndíjjal való támogatása milyen jelentős javulást hozott a tanulmányi eredményben.

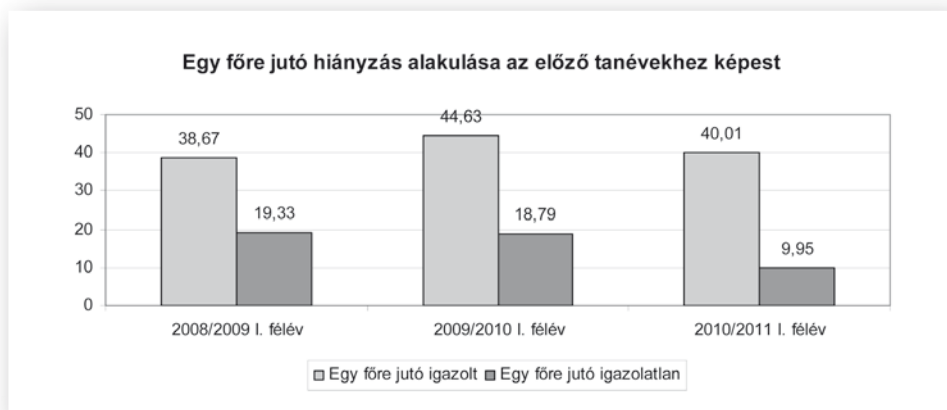
Tanulmányi átlag alakulása az ösztöndíjas szakmákat tanulók esetén

A szakiskolai tanulmányi ösztöndíj hatására folyamatosan nőtt a tanulmányi eredmény az ösztöndíjas szakmákban (kőműves, burkoló, ács-állványozó):

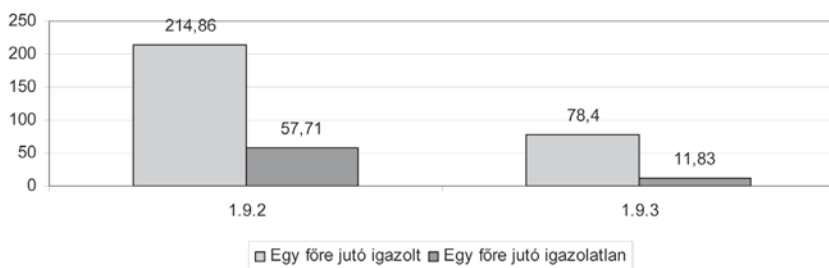
Az ösztöndíjnak jótékony hatása volt a hiányzások csökkenésére is:

A fenti diagram szerint az ösztöndíjas szakmát tanulók esetén az egy főre jutó igazolatlan hiányzás két év alatt a felére csökkent.

A szakiskolai ösztöndíjas szakmát tanuló diákok (1.9.3 osztály) igazolt és igazolatlan hiányzása is jelentősen alacsonyabb a nem ösztöndíjas tanulókéhoz (1.9.2 osztály) képest:

Egy főre jutó hiányzás az előrehozott szakképzés esetén
(2010/2011 II. félév)

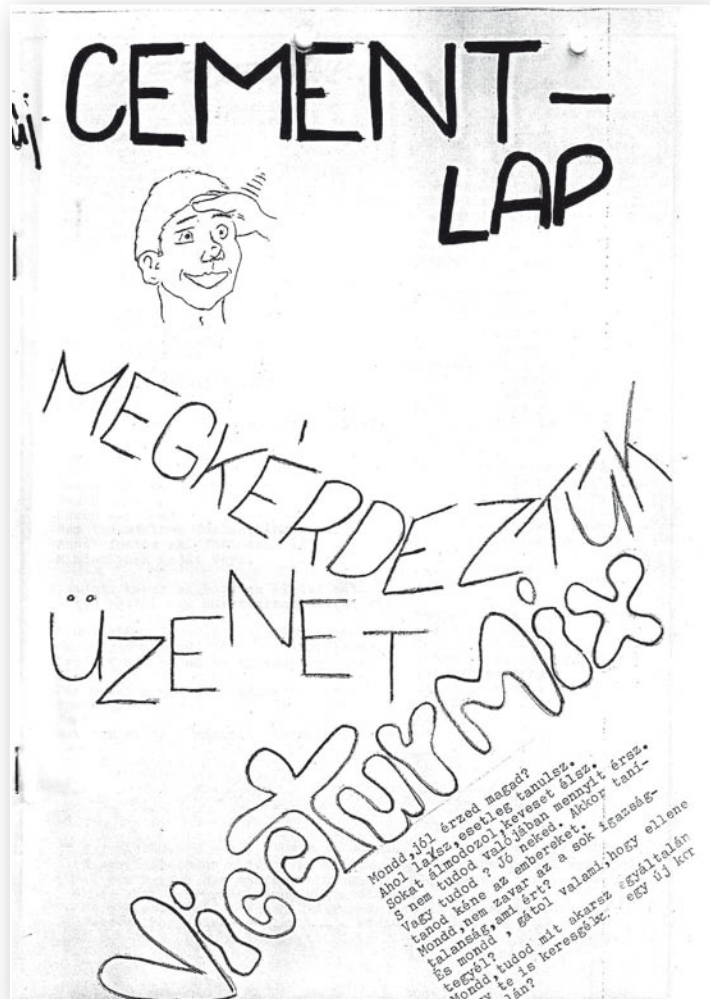

A 25. tanév néhány statisztikai adata után végezetül álljon itt három szám: Összesítésünk szerint az eltelt negyedszázadban 2662 szakmunkástanuló, szakiskolás, 646 szakközépiskolás és 389 technikus végzett iskolánkban.

ISKOLAÚJSÁGOK

Első diákújságunk a CEMENT(a)LAP 1988-89-ben jelent meg. A lapot *Uzsák Erzsébet* tanárnő vezetésével az újságíró szakkör tagjai szerkesztették. A diákok rajzai, karikatúrái illusztrálták az írásokat. Sajnos iskolai könyvtárunkban a CEMENT(a)LAP egyetlen száma található csak meg. Most is létező diákújságunk a Sóder és Forgács. 2008 óta tanévenként 3-4 alkalommal jelenik meg.

Új Cementlap címmel 1992-ben kísérlet történt az 1988/89-es diákújság újraindítására. Csak egy szám jelent meg.

Ezt az oldalt
egy Commodore 64
& Török Szilárd
készítette.

Labdarúgás

AZ 1997/1998-AS TANÉVBEN AZ ELSŐ ÉS HÁSDIKOS TANULÓK RÉSZÉRE HIRDETTÉK MEG A DIÁKOLIMPIÁT, BAJNOKI RENDSZERBEN. A SORSOLÁS ALAPJÁN ISKOLÁNK CSAPATA AZ ÉSZAKI CSOPORTBA KERÜLT.

Eredmény:

	SZAKK.	4	MÉRK. SZÁMA	NYERT	2	NŐNTETLEN	1	VESEZETT	0	PUNTSZÁMOK
1. KERESK, V		4								
2. IFARI,	- II -	4	2	2						6
3. SÓB-AS	- II -	4	1	2	1	4				
4. PONYÓDI	- II -	4		3	1	3				
5. ÉPÍTŐPARI	- II -	4		1	3	1				

A HARMADIK ÉS NEGYEDIKESEK SZÁMÁRA KUPA (KIESÉSES) RENDSZERŰ LABDARÚGÓ-TORNÁT ÍRTAK KI. NAGYCSAPATUNK IDEGENBEN A SIÓFOKI SZAKMUNKÁSKÉPZŐ CSAPATÁVAL JÁTSZOTT.

AZ EREDMÉNY:

IDEGENBEN	1 : 2
HAZAI PÁLYÁN	1 : 1

A DÖNTETLENRE VÉGZŐDŐ TALÁLKOZÓ NEM VOLT ELÉG A TOVÁBBJUTÁSHOZ.

Sakk

AZ 1998. ÉVI EREDMÉNYEI ALAPJÁN ÉBES KORNÉL 3/5 OSZTÁLYOS TANULÓ ELSŐ OSZTÁLYÚ MINŐSÍTÉST KAPOTT. GRATULÁLUNK !!

Atlétika

AZ ŐSZI MEZEIFUTÓ BAJNOKSÁGON ISKOLÁNK CSAPATA JÓ EREDMÉNYT ÉRT EL.

SÜLYLŐKÉSBEN AZ ŐSZI MEGYEI PÁLYA-BAJNOKSÁGON KOUÁCS ISTVÁN 2/4 OSZT. TANULÓ 4. HELYEZÉST ÉRT EL. CSERVENÁK RÓBERT A SELEJTEZŐK SORÁN BEJUTOTT A 100M.-ES SÍKFUTÁS DÖNTŐJÉBE.

Asztalitenisz

A DIÁKOLIMPIA VÁROSI DÖNTŐJÉBEN VAJDA ZOLTÁN 3/5 OSZTÁLYOS TANULÓ 2. HELYEZÉST ÉRT EL. A VAJDA-DORBÉLY FÁROS A SELEJTEZŐK SORÁN KIESETT.

Péterus Krisztián 2/2

KINAGASLÓ TANULMÁNYI-, ÉS SPORTLÓVÉSZETBEN ELÉRT KIVÁLÓ TELJESÍTMÉNYÉRT 1998. NOVEMBERÉBEN MEGKAPTA A MAGYAR NÉPKÖZTÁRSASÁG „JÓ TANULÓ-JÓ SPORTLÓ” MEGTISZTELŐ CÍMET. GRATULÁLUNK KRISZTIÁN!

Sóder és Forgács

az Építő szó

Az Építőipari, Faipari Szakképző Iskola és Kollégium diáklapja

2009. ősz

A tartalomról:

 Kik voltak, mit akartak a pesti srácok 1956-ban? (3. oldal)

 Magyarország az egyetlen olyan ország, amely minden oldalról önmagával határos. Hová tartozom? -kérdézi egy délvidéki magyar fiú. (4-5. oldal)

 A magyar nyelv a világ nyelvei közt a legősibbek egyike. Angol és olasz tudós vall a magyar nyelvről. (5. oldal)

 Hogyan vesztették el a Kapos Kupa döntőjét? Tárgyilagossá számoló egy csapattagtól. (8. oldal)

 Milyen világban élünk? A görbe tükörben látszik legjobban a szép új világ. Zsiros András írása. (6. oldal)

 E-mail címünk: soderesforgacs@gmail.com

„Mindenkinek jár egy mosoly!”

Beszélgetés Agócs Attila igazgató úrral

Az volt a feladatunk, hogy készítsünk interjút iskolánk igazgatójával, aki nyár óta tölti be ezt a posztot. Bár harmadévesek vagyunk, most jártunk először az igazgatói irodában, amelyről hamar kiderült: nem is olyan féltelmes hely, mint hittük. A szép bútorok, az érdekes formájú tárgyalóasztal tünnek először szembe, amelyek természetesen a tanműhelyben készültek, és azt bizonyítják, hogy az asztalos a legszebb szakmák egyike. Az igazgató úr kedvesen fogad, és arról beszél, mennyire fontosnak tartja az iskolaiújságot.

Jövőre ünnepeljük az iskola alapításának 25. évfordulóját. Milyen tervekkel várja az évfordulót?

Akik első tanulóink voltak, ma már a negyvenes éveiket tapossák. Tanulóink között nem kevésnek már az apukája is itt szerzett szakmunkás-bizonyítványt, érettségit, technikus oklevelet. Azért ünnepeljük meg ezt az évfordulót, mert büszkéek vagyunk erre a 25. évre. Nem a tervezett rendezvényeket sorolnám most, hanem a megújulási törekvésünket emelném ki. A minket ért kihívásokra - van belőlük elég - megújulással akarunk válaszolni.

Milyen kihívásokra gondol?

Az iskolai erőszak terjedésére, a hátrányos helyzetűek számának növekedésére. Egyre kevesebb pénzből gazdál-

kodhatunk. A tanulás, a tudás rangja csökken a társadalomban, így a fiatalok értékrendjében is. Nehezebb feyelgyelmet tartani, nehezebb a kettesnél jobb jegyek elérésére sarkallni, és még hosszasan sorolhatnám a kihívásokat.

Mit jelent a megújulás?

Olyan iskolát szeretnénk teremteni, ahová jó bejönni, ahol szigor és büntetés helyett szeretet és odafigyelés, kamerák és beléptető kapu helyett egy mosoly fogad. Egy mosoly mindenkinek jár. Arra törekszünk, hogy az építős név a diákok körében is jól csengjen, és minden tanuló büszke legyen,

hogy az építőipariba jár, és itt tanulhat.

Ez már az énygítón is említette. Sokan mosolyogtak is akkor.

Miért elképzelhetetlen az, hogy az építős név jól csengjen? Ez miért nem megvalósítható? Ehhez kellene azok a diákok, akik magukat többre tartják, kell az iskolaiújság. Különösen fontosak a kisebb-nagyobb iskolaközösségek, az élményekben gazdag diákélet. Erre törekszünk.

Az mondják, hogy nálunk nagyon sok a problémás gyerek.

Problémás diák mindenhol akad. Nekünk annyiban más a helyzetünk, hogy kötelező felvétel van, vagyis senkit nem utasíthatunk vissza,

„Arra törekszünk, hogy az építős név jól csengjen.”

A Sóder és Forgács a 25. évforduló megünnepléséről is kérdezte Agócs Attila igazgató urat

ISKOLÁNKBAN TANÍTÓ TANÁROK, SZAKOKTATÓK 1986-TÓL NAPJAINKIG

Név	Beosztás	Érkezett	Távozott
Agócs Attila	tanár, igazgató	1987.08.17	
Ambrus Lajos	szakoktató	1996.06.04.	1998.11.20.
Andrasek István	szakoktató	1986.09.01.	1987.04.12.
Antal József	szakoktató	1986-09.01	1996.06.30.
Árbogászt Ferenc	szakoktató	1993.10.11.	2000.12.01.
Árgyelán Tivadar	szakoktató	1992.09.14.	
Árvai József	szakoktató	1988.08.24.	
Babos Csaba	szakoktató	2003.08.25.	
Bakonyi Zoltánné	tanár	1991.06.16.	
Bálint János	tanár, igh.	1986. 9.01.	1991.11.24.
Balla Imre	szakoktató	1994.04.02.	1994.11.07.
Balogh Lajos	szakoktató	1987.12.09.	2008.12.29.
Bank Lajos	tanár	1997.12.01.	1998.08.30.
Bársony János	szakoktató	1990.02.14.	2007.01.03.
Bartall Mária	tanár	1993.08.16.	1993.10.01.
Benedek János	szakoktató	2002.10.14.	2011.07.15.
Berkes Vangélia	tanár	2011.09.01.	
Csáki Emese	tanár	1990.09.01.	
Cséfalvay Balázs	szakoktató	1998.09.01.	2000.01.31.

Név	Beosztás	Érkezett	Távozott
Csendes Gábor	tanár	1993.08.23.	
Csere László	szakoktató	1986.09.01.	2007.05.05.
Csicskó Timea	tanár	2007.09.10.	2009.04.30.
Csiffáry Zita	tanár	1994.08.22.	
Dakos László	szakoktató	1991.04.08.	
Dankovics Tibor	tanár	1994.02.21.	
Dede Attila	tanár	2005.09.01.	2007.08.31.
Dézsai Norbert	szakoktató	2007.11.06.	
Dobosi Emil	szakoktató	1986.09.01.	1988.02.20.
Éder Erzsébet	tanár	1989.08.28.	1999.08.14.
Evellei Ilona	tanár	1989.08.28.	1999.08.14.
Farkas János	szakoktató	1986.09.01.	1988.08.31.
Fehér Gyula	tanár	1986.09.01.	1997.08.12.
Fehér István	szakoktató	1988.06.01.	2003.05.21.
Fekete Ádám	tanár	1998.08.25.	2005.08.15.
Filótás Antal	tanár	1988.08.28.	1990.08.15.
Fitos Imre	szakoktató	2000.08.21.	
Fliszár Béla	szakoktató	1990.04.08.	
Fodor Géza	szakoktató	1986.09.01.	1998.04.07.
Fodor Tamás	tanár	1992.08.25.	1997.08.30.
Fonyódi Béla	tanár	1993.01.01.	2005.04.01.
Gacs Gyula	szakoktató	2007.11.06.	
Gál Norbert Csaba	tanár	1990.08.16.	1992.02.17.
Gémesi Csaba	tanár, kollégiumvezető	1993.08.23.	
Gondi Tibor	szakoktató	2001.05.01.	
Guethné Nyári Éva	tanár	1986.09.01.	

Név	Beosztás	Érkezett	Távozott
Halvax Sándor	szakoktató	1992.08.28.	2010.12.27.
Hegedüs János	szakoktató	1991.12.11.	1996.11.30.
Hegedüs József	tanár	2006.09.01.	2007.08.31.
Hideg Gyöngyi	tanár	1994.09.01.	1998.01.05.
Hideg Zsigmond Bence	szakoktató	2010.09.08.	
Horváth Katalin	tanár	2009.09.01	2011.08.15.
Horváth Róbert	szakoktató	1994.09.12.	
Hőgye Gábor	tanár	1993.06.21.	1994.01.10.
Imre Adél	könyvtáros	2001.09.17.	
Jász Margit	tanár	1986.08.15.	1999.02.23.
Jezeri Tibor	tanár	2009.09.01.	
Józsa László	kollégiumi nevelő	1999.06.01.	2008.11.30.
Kalocsai Zoltán	tanár	1994.03.12. 2004.11.01.	1995.08.31.
Kard János	tanár	1992.08.24.	
Kardné Tar Mária	tanár	2003.08.25.	
Kaszás Zoltán	szakoktató	2008.09.01.	
Kászonyi Lajos	szakoktató	2008.12.30.	
Katona Sándor	tanár	2009.10.01.	
Kertész Anrás	szakoktató	1986.09.01.	1995.01.02.
Király Lajos	kollégiumi nevelő	2008.09.01.	
Kis Jónás Ferenc	szakoktató	2000.12.07.	
Kiss György	szakoktató	1986.09.01.	1997.12.30.
Kiss Péter	tanár, igh.	1987.11.01.	2002.12.31.
Knollné Hidassy Erzsébet	tanár	1987.08.16.	1992.11.15.
Koncz József	szakoktató	1994.09.05.	1997.06.23.
Kopházi Csaba	tanár	1986.09.01.	1993.08.29.

Név	Beosztás	Érkezett	Távozott
Kovács Éva	tanár	1993.08.24.	1994.08.31.
Kovács István	szakoktató	2006.02.03.	
Kovács János	szakoktató	1993.02.01.	1997.06.23.
Kovács Margit	tanár	1986.09.01.	
Kozári Gyula	tanár, ig.h.	1987.01.17.	
Kőhalmi Magdolna	tanár	2001.06.06.	2011.09.15.
Kőrösi Lajos	tanár	1999.08.16.	2002.08.31.
Kurdi Lajos	szakoktató	2003.08.25.	
Kuti Gábor	tanár	2005.08.25.	2011.06.30.
Lengyel Károly	tanár	1993.08.23.	1999.02.15.
Lórántné Horváth Timea	tanár	1994.08.22.	2002.08.25.
Major Gábor Szilveszter	tanár	2010.08.16.	
Major László	szakoktató	2008.09.15.	
Major Zoltán	szakoktató	2010.10.01.	
Marczali Ferenc	tanár	2002.08.16.	
Márkus József	szakoktató	1986.09.01.	1990.09.01.
Márton József	tanár, kollégiumvezető	1995.08.15.	2009.01.03.
Márton Lajos	tanár	1989.11.15.	
Méng János	szakoktató	1997.09.17.	2006.05.15.
Mérei Judit	tanár	1986.08.15.	1987.08.23.
Mészáros Gyula	szakoktató	2003.08.26.	2010.09.19.
Mészáros János	tanár	2003.08.25.	
Molnár Róbert	szakoktató	1988.08.26.	1992.08.31.
Nagy Gyula	szakoktató	1994.09.15.	2003.08.09.
Nagy László	szakoktató	1992.08.29.	1996.11.30.
Nemes Zoltán	tanár	1993.08.11.	2009.06.15.

Név	Beosztás	Érkezett	Távozott
Németh János	szakoktató	1986.09.01.	2007.01.03.
Obbás Gyula	tanár	1989.08.28.	1990.08.31.
Óvári Zsolt	szakoktató	2007.09.05.	
Paksi András Csaba	tanár	2004.08.25.	
Pál Gábor	szakoktató	1988.08.27.	1991.04.02.
Pápa István	szakoktató	1986.09.01.	2002.06.30.
Papp László	tanár	1990.08.21.	1994.04.15.
Pásztor Lajosné	tanár	1987.08.14.	1991.08.15.
Péter Balázs	tanár	1991.09.23.	
Plander Ferenc	szakoktató	1994.02.01.	2004.05.31.
Ponikfor Zoltán	igazgató	1986.07.15.	2009.07.01.
Posztos Ferenc	szakoktató	1991.09.16.	2007.01.03.
Pölcz József	tanár	1988.09.01.	1994.08.15.
Punok Angéla	tanár könyvtáros	1990.03.01. 1994.04.05.	1996.04.01. 2001.09.
Radó Istvánné	tanár	1987.01.01.	2006.06.30.
Regenyeiné Kutas Krisztina	tanár	2001.03.19.	
Réti László	tanár	1986.08.15.	1997.11.16.
Richter Sándor	tanár	2008.09.01.	2010.08.15.
Sajtosné Csendes Gyöngyi	tanár	1986.09.01.	1987.08.31.
Sánta László	gyakorlatioktatás- vezető	1986.07.01.	2011.01.05.
Sárközi József	szakoktató	1986.09.01.	
Schneiker Béla	szakoktató	1987.11.01.	1994.09.01.
Simon Richárd	szakoktató	2011.09.01.	
Sós József	tanár	1988.08.24.	1993.08.31.

Név	Beosztás	Érkezett	Távozott
Sovák János	szakoktató	2010.10.01.	
Stepper Imre	szakoktató	1986.09.01.	1997.06.23.
Stósz Éva	tanár	1991.08.16.	
Szabó Gyula	szakoktató	1986.09.01.	2010.11.29.
Szabó Tamás	szakoktató	1990.05.30.	1996.04.30.
Szalai Bernáth Gyula	tanár; igazgatóhelyettes	1991.08.26.	
Szecső Judit	tanár	1990.08.21.	
Szecső László	tanár	1991.08.26.	1993-08.15.
Széki Tibor	tanár	1988.08.29.	1996.11.29.
Szeleczmann László	szakoktató	1999.03.08.	
Szeleczmann Zoltán	szakoktató	2006.09.20.	
Széphelyi István	szakoktató	1986.09.01.	1988.02.29.

Vidám összejövetel Kiss Péter nyugállományba vonuló igazgatóhelyettes köszöntésén (2002)

Név	Beosztás	Érkezett	Távozott
Szibner Attila	tanár	2000.08.16.	
Sztankó Józsefné	tanár	1989.08.16.	1997.06.23.
Szűcs István	szakoktató	2010.05.01.	
Takács Krisztián	tanár	2007.09.01.	
Tallián György	tanár,	1986.09.01.	
Téglás Attila	szakoktató	2009.10.01.	
Tóth Albert	szakoktató	1986.09.01.	2011.01.05.
Tóth Györgyné	tanár	1994.09.07.	2009.12.30.
Turi Lajos	szakoktató	1986.09.01.	2001.01.14.
Uzsák Erzsébet	tanár, könyvtáros	1987.09.26.	1990.02.15.
Vajda Zoltán	szakoktató	1990.05.26.	2006.03.31
Vanyur Antal	szakoktató	2000.02.14.	
Vargáné Zimre Erzsébet	tanár	1986.09.01.	1994.05.06.
Várnagy Lajos	szakoktató	1989.08.30.	1994.12.31.
Végh Géza	tanár, gyakorlati- oktatás-vezető	2005.09.26.	
Véghné Huszár Mariann	tanár	1993.08.23.	2001.03.14.
Walter Péter	tanár	1992.12.04.	
Wilhelm Márta	tanár	1986.09.01.	

Akiket gyászolunk

Fehér István szakoktató, Gál Norbert Csaba tanár, Kertész András szakoktató, Kiss György szakoktató, Kőrösi Lajos tanár, Márkus József szakoktató, Pölcz József tanár, Stepper Imre műszaki vezető, Turi Lajos szakoktató

ÉPÍTŐIPARI, FAIPARI SZAKKÉPZŐ
ISKOLA ÉS KOLLÉGIUM

1986-

Pónikfor Zoltán ig.

2006

Agócs Anikó

Kis Péter

Kovács Margit

Wéber Márta

Imre Ádám

Balogh Zoltán

Csiki Emese

Tóth György

Gönczi Csaba

Kovács Gyula

Bognár Éva Erzsébet

Csiffary Zita

Szűcs Éva

Szűcs Judit

Gáborosi Nóri Éva

Kardos János Mária

Köhlér Magdolna

Radi István

Tóth György

Mátyás Lajos

Szalai Bernadett

Szalóczy Árpád

Kovács Gábor

Tóth Géza

Csordás Gábor

Mészáros János

Kardos János

Mányai János

Mészáros Péter

Kölcsei Zoltán

Dankóczy Tibor

Pécsi Balázs

Jószéki László

Nemes Zoltán

Pálfi András

Balogh János

Dobos László

Csörgő László

Kovács János

Szabó György László

Füzes János

Horváth Robert

Balogh László

Gönczi Tibor

Mészáros Gábor

Füredi János

Kis János Péter

Szalai László

Balogh János

Mészáros Gyula

Nemes János

Tóth János

Árvai János

Balogh Csaba

Balogh János

Kovács László

Szalai Gyula

diszertáció

A 20. évfordulóra készített tabló

ISKOLÁNK ADMINISZTRATÍV ÉS TECHNIKAI DOLGOZÓI 2011-BEN

Árvai Mária	takarító
Balog Ferencné	takarító
Csima János	portás
Csontos Józsefné	könyvelő (2011.04.30 munkaköre megszűnt)
Ekkertné Major Judit	takarító
Fazekas Lajosné	takarító
Fehér Lászlóné	iskola titkár
Ferencz Nándorné	gazdaságvezető (2011.07.01 munkaköre megszűnt)
Doma István	gépkocsivezető
Kercza Endre	gépkocsivezető
Lucza Zoltánné	gondnok
Poré Józsefné	pénztáros
Oláh Józsefné	adminisztrátor (2011.07.01. munkaköre megszűnt)
Sándor Józsefné	könyvelő (2011.07.01. munkaköre megszűnt)
Séta Jánosné	adminisztrátor
Szójártó Istvánné	könyvelő
Szili Józsefné	könyvelő
Szilágyiné Axman Márta	takarító
Dékány László	szertáros
Marics László	udvaros
Kozári János	szakmunkás
Peresa Imre Endre	karbantartó
Pető László	oktatás technikus

EPILÓGUS

A jubileum megünneplésére készülve sokáig halogattuk a döntést: legyen-e, kell-e ez az emlékező kiadvány. Egyesek a kötelező szerénységet emlegették, mondván: 25 év még nem olyan nagy idő, hogy emlékkönyv készüljön. Adják azt majd ki utódaink az 50. vagy 100. évfordulón, ha lesz olyan. Más kétkedők azt kérdezték, ki fogja majd ezt elolvasni, ki lesz kíváncsi erre a 25 évre.

A többség azonban – velem együtt – úgy érezte: elérkeztünk egy olyan pontra, ahol valami befejeződött, és szükség van ennek a negyedszázadnak az áttekintésére. Többször is átlapozva az Emléklapok kéziratát rá kellett döbennem: ezt a könyvet magunknak is írjuk. Az elmúlt 25 évre támaszkodva el kell döntenünk, hogyan tovább.

Az iskola felépítette önmagát. Biztos alapokat teremtettünk. Ez persze nem azt jelenti, hogy ne lenne szükség újabb oktatási-nevelési terekre, felújításra, korszerűsítésére. De ezek már nem az alapvető feltételek biztosítását, hanem a minőségi megújulást jelentik. És ebben látom a dolog lényegét: Jelentkeznek fenyegető tendenciák: tanulói létszámcsökkenés, színvonalcsökkenés. Kihívást jelent az iskolai agresszió minden formája, a halmozottan hátrányos helyzetű tanulók számának növekedése, a gazdasági válság miatti pályakezdő munkanélküliség, a szakképzés tartalmi, szerkezeti átalakulása, és még hosszan sorolhatnánk.

Ezekre a kihívásokra a nevelő munkánk minőségi javulásával kell válaszolnunk. El kell döntenünk, hogy milyen iskolát szeretnénk? Az elért eredményekre támaszkodva, képesek vagyunk-e a megújulásra?

Az *Emléklapok* zárszavában először azt a meggyőződésemet szeretném kifejezni, hogy ez a tantestület, tanári és szakoktatói csapat képes arra, hogy legyőzze a nehézségeket, hogy az Építő is betöltse azt a hivatást, amely minden igazi iskolának a hivatása.

„Az iskola dolga, hogy megtaníttassa velünk, hogyan kell tanulni, hogy felkeltse a tudás iránti étvágyunkat, hogy megtanítsa bennünket a jól végzett munka örömeire és az alkotás izalmára, hogy megtanítsa szeretni, amit csinálunk, és hogy segítsen megtalálni azt, amit szeretünk csinálni.” – fogalmazza meg nagyon pontosan Szent-Györgyi Albert.

Milyen iskolát szeretnék? – teszem fel magamnak a kérdést. Olyan iskolát szeretnék, ahová jó bejönni és ahová érdemes bejönni. Olyan iskolát szeretnék, amelyik biztonságos és otthonos. Olyan iskolát szeretnék, ahol pezsgő az iskolaélet. Gyakoriak a kirándulások, a diáknapok, ahol a tanítás után tudunk vonzó és értelmes elfoglaltságot, szakköröket, sportolási lehetőséget kínálni. Szeretném, ha a szakközépiskolások körében növekedne a továbbtanulók aránya. Olyan iskolát szeretnék, amelynek jól cseng a neve, ahol tanulóink és tanáraink is büszkéek rá, hogy építősök. Fontosnak tartom, hogy az iskolánkban a tanuló és a pedagógus is megbecsülve érezze magát.

Tanáraink a napi gyakorlatukon keresztül tanítsák meg, hogy mit jelent a türelem, a tolerancia, de védjük meg a tanóra, az iskola fegyelmét, rendjét, igényességét. Azt hiszem, ahogy a régi módon ma már nem lehet tanítani. Nagy kihívást jelent, hogy egyszerre kell tudnunk elfogadni és megváltoztatni.

A következő negyedszázadhoz minden kollégámnak, iskolánk minden dolgozójának erőt, derűt, hitet, jó egészséget kívánok! Hajrá Építő!

TARTALOMJEGYZÉK

Köszöntés az Építőnek! Üdvözet az Olvasónak!	5
Az alapító és címzetes igazgató számvetése.....	6
A kezdetektől itt tanítanak.....	13
Négy vallomás – négy önarckép	13
Sajótükör	19
A szakképzés változásairól	31
Volt-e kaposvári modell?	33
Visszapillantás.....	37
Iskolánk sportéletéről.....	49
Őskor – Hőskor – Újkor	49
A sportkollégiumtól a labdarúgó akadémiáig.....	52
Arcok az iskolapadból.....	54
Tücsök és bogár	57
Ballag már a vén diák.....	59
Testvériskolai kapcsolatainkról.....	63
A 25. tanév a számok tükrében.....	69
Iskolaújságok.....	74
Iskolánkban tanító tanárok, szakoktatók 1986-tól napjainkig.....	77
Akiket gyászolunk.....	83
Iskolánk adminisztratív és technikai dolgozói 2011-ben.....	85
Epilógus.....	86